

ZGUDUIREA ADVENTISMULUI

„Zguduirea trebuie să aibă loc în curând pentru a purifica biserica.” - *Spiritual Gifts*, Vol. 2, 284

Nr. 22, MARTIE 2016

SANCTUARUL

„Înțelegerea corectă a lucrării din sanctuarul ceresc este fundația credinței noastre.”

Ellen White, Scrisoarea 208, 29 iunie 1906

Cuprins

www.zguduireaadventismului.ro

Lecții din Sanctuar	3
Noua teologie și solia Sanctuarului	5
Ce este Sanctuarul?	12
În Sfânta Sfintelor	18
În fața raportului vieții	23
Sanctuarul și ultima solie de har	29
Înaintarea în experiența creștină	33

Zguduirea Adventismului este un site care susține lucrarea încredințată Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea de către Dumnezeu. Credem că acestei biserici i s-a încredințat ultima solie de har care trebuie dusă lumii și privim cu încredere spre triumful glorios al acestei mișcări profetice care își va încheia lucrarea în neprihănire. Faptul că în aceste zile grele biserica nu reflectă voința Domnului este pentru noi un motiv de amărăciune, dar nu și de descurajare. Cuvântul lui Dumnezeu stă ca o garanție că acei care fac parte din ea vor fi cernuți și încercați și deși cea mai mare parte din ei nu vor trece testul, va rămâne o rămășiță care va onora pe Domnul prin ascultarea de toate poruncile Sale. Timpul de cernere pe care îl trăim cere o pregătire specială și de aceea considerăm apariția site-ului absolut necesară. Suntem încrezători că Dumnezeu are oameni care iubesc adevărul și vor sta pentru el în ciuda tuturor încercărilor. Sperăm ca prin prezentarea subiectelor abordate, Duhul Sfânt să ne poată trezi din amorteala specifică Laodiceei și astfel să putem grăbi revenirea Mântuitorului.

Lecții din Sanctuar

La început Satana a venit la om cu ideea că Dumnezeu a reținut de la el ceva ce ar fi fost pentru binele lui. Satana a încercat să-l facă pe om să creadă că ascultarea sa îi aduce beneficiu lui Dumnezeu, iar neascultarea i-ar aduce beneficiu omului. Satana știe că, dacă poate convinge ființele umane să se aventureze afară din calea ascultării, poate să le conducă pe calea lui. El știe că atunci îi va putea determina să urmeze planurile sale, prezentându-le ceva ce poate fi dobândit prin neascultare.

Dumnezeu a dat omului totul, ca semn al iubirii Sale, dar Satana nu i-a oferit nimic. Este o problemă de încredere. În cine se va încrede omul? Adam nu a fost înșelat, așa cum a fost Eva, el s-a îndoit pur și simplu că Dumnezeu va putea remedia o situație ce părea de neconceput pentru el. Luând destinul în propriile mâini, a continuat pe urmele Evei, pe calea neîncrederii și neascultării, contrar poruncii exprese a lui Dumnezeu.

Adam nu a luat în considerare care vor fi consecințele neascultării. El nu s-a hotărât în mintea lui să-L sfideze pe Dumnezeu sau să vorbească împotriva Lui, ci pur și simplu a mers contrar poruncii Sale.

Imediat ce Adam și Eva au trecut linia dintre credință și neîncredere, și au sigilat această decizie luând din fruct, și-au ales alt Dumnezeu. Mintea lor a ajuns imediat sub controlul noului stăpân, reflectând caracterul și asemănarea lui. Ei au fost controlați de propriul interes. Această schimbare a fost evidentă în întâlnirea cu Dumnezeu din acea seară. Când se cedează ispitelor lui Satana, mintea și inima sunt aduse în captivitatea unei puteri supranaturale.

Nu a existat pocăință pentru păcat în prima pereche. Cu toate că se confruntau cu goliciunea și frica de Dumnezeu, nu au avut nicio remușcare, dimpotrivă, au încercat să dea vina pe Dumnezeu pentru întreaga problemă. Adam, care cu puțin timp înainte de a nu asculta de Dumnezeu pentru a nu o pierde pe Eva, era gata să se îndreptățească pe seama ei. În locul unei mărturisiri cu umilință a păcatelor lor, au încercat să se protejeze aruncând vina unul asupra altuia, asupra circumstanțelor sau asupra lui Dumnezeu, făcând chiar din binecuvântările Sale un motiv de murmurare împotriva Lui.

Dumnezeu, în marea Sa iubire, a făcut un plan prin care să-i ofere omului o a doua șansă de a-și alege destinul. Pentru a-i da omului a doua șansă, Dumnezeu se va implica într-un mod foarte direct și personal. El va oferi o demonstrație a dragostei Sale, cum nu ar fi putut fi dată în alt mod, arătând cât de departe ar merge Dumnezeu pentru a asigura fericirea și binele omului. Dar, în timp ce privim la crucea ura lui Dumnezeu față de păcat, de asemenea privim dragostea Sa pentru păcătoși, care este mai puternică decât moartea. Pentru lume, crucea este argumentul incontestabil că Dumnezeu este adevăr, lumină și iubire.

Pentru că omul a ales să creadă afirmațiile lui Satana, a trebuit să i se ofere oportunitatea de a experimenta rezultatele acestei alegeri, ca să înțeleagă mai clar importanța alegerii făcute. Puterea și controlul lui Satana, deși mari, nu sunt nelimitate. Omul, prin propria alegere, poate să se întoarcă la loialitatea față de Dumnezeu, și prin încrederea în El, să se prindă de puterea divină pusă la dispoziția lui prin marea jertfă a lui Hristos.

Dumnezeu a intenționat ca omul să poată recâștiga tot ceea ce a fost pierdut, prin puterea oferită lui într-o relație de credință și încredere. Pentru ca restaurarea să fie completă, Dumnezeu va oferi putere nelimitată, dar omul trebuie să facă alegerea continuă de a o folosi. Ar putea să aibă această putere urmând cu atenție calea îngustă a ascultării. El și tendința de a acționa independent de Dumnezeu trebuie să moară și să fie înlocuită de o credință și dependență deplină în Dumnezeu.

Înainte de cădere, Dumnezeu a dat omului totul. Numai pomul cunoștinței binelui și răului a fost reținut de la om. Acest pom a fost un test al loialității și al dorinței de a accepta rolul pe care Dumnezeu i l-a oferit în planul Său.

Lucifer fusese lângă Dumnezeire, dar cu trecerea timpului, el a râvnit poziția lui Dumnezeu Însuși. Această alegere a aruncat tot cerul în dezarmonie, având ca rezultat o mare pierdere. Dumnezeu oferă omului o sferă de acțiune mai limitată, pentru a-i fi testată loialitatea. Pomul cunoștinței binelui și răului a fost a fost testul de încredere și loialitate. La fel ca Lucifer, se va îndoii omul de înțelepciunea și dragostea Creatorului său și va căuta să cuprindă mai mult decât i-a oferit Dumnezeu în dragostea Sa?

După cădere, situația a fost foarte mult schimbată. Păcatul s-a răspândit cu repeziune, fiind aproape omniprezent cu calea ascultării, acum calea îngustă și dificilă.

Omul în Eden ar fi rezistat ispitei, dar omul căzut nu a avut puterea. Dacă ar fi fost să fie restaurat, trebuia să aibă o credință și o încredere capabile să reziste la încercare severă. El trebuie să învețe să depindă în totalitate de o putere mai mare decât el însuși. Dumnezeu nu a putut avea încredere în omul căzut așa cum a avut în Adam, înainte de cădere. Dacă omul avea să fie readus în familia cerului, el trebuia să pășească pe calea umilinței și a neîncrederii în sine. El trebuia să demonstreze o credință și o încredere absolută în Creatorul Său. El trebuia să arate că decizia a fost făcută în mod irevocabil, eliminând orice îndoială cu privire la loialitatea lui viitoare.

Prin alegerea separării de Dumnezeu, omul a închis drumul apropierii directe de Dumnezeu, din cauza păcatului din el, nemaiputând suporta prezența lui Dumnezeu. O nouă cale de comunicare trebuie găsită, prin care Dumnezeu să poată continua să comunice cu omul. El trebuie să cunoască voia lui Dumnezeu pentru El, și dacă el a ales, să coopereze cu Dumnezeu la propria restaurare, îndeplinind astfel scopul creării sale. Pentru a atinge acest scop, Dumnezeu i-a dat omului trei cărți. Prima i-a fost oferită când încă era în grădina Edenului, cartea naturii, iar pentru primii 2500 de ani natura a fost singura sa carte. Dar când au ascultat glasul ispititorului și au păcătuit împotriva lui Dumnezeu, lumina veșmintelor nevinovăției cerești s-a depărtat de la ei, îmbrăcând hainele întunecoase ale ignoranței față de Dumnezeu. Lumina clară și perfectă care i-a înconjurat până acum i-a părăsit, iar lipsit de aceasta Adam nu mai putea urmări caracterul lui Dumnezeu în lucrurile create.

Oamenii au eșuat în a înțelege lecțiile lui Dumnezeu în lucrările Sale. „Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu l-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu l-au mulțumit, ci s-au dedat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare.”

Din acest fel de idolatrie Dumnezeu l-a chemat pe Avraam, separându-l de rudele sale idolatre, pentru ca prin el și urmașii săi, Dumnezeu să-și descopere caracterul divin și scopurile Sale. „Domnul zise lui Avram: «Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.»”

Cu toate acestea, copiii lui Avraam au arătat o tendință de a se amesteca cu oamenii idolatrii din jurul lor și ca urmare, Dumnezeu le-a permis să coboare în Egipt trăind un timp ca robi.

În Egipt, israeliții au experimentat suferința și mizeria sclaviei, un tip de păcat, pentru ca atunci când vor fi eliberați, să aprecieze mai bine binecuvântările și libertatea față de păcat, văzute în simbolistica serviciilor de la sanctuar. Anii de robie, cu toate acestea, nu au fost fără alte efecte. Până la eliberarea lor din Egipt, l-au pierdut din vedere pe Dumnezeu și au devenit atât de degradați din cauza robiei încât le era aproape imposibil să înțeleagă lucrurile nevăzute. De aceea, Dumnezeu a conceput o a doua carte care să-i învețe

despre puterea Lui atotputernică, înțelepciunea Sa infinită, iubirea și bunătatea Sa fără margini.

Când Dumnezeu i-a dat lui Israel instrucțiunile pentru a construi sanctuarul, El a zis lui Moise: „Să-Mi faci un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor.” Marele obiectiv al sanctuarului a fost ca El să locuiască între ei. Cu toate că fiecare parte a sanctuarului și serviciile de aici îl descopereau pe Hristos, iar în fiecare an era zugrăvit întregul plan de mântuire, nu a fost niciodată scopul lui Dumnezeu să locuiască în mijlocul lor prin simpla instalare a cortului în mijlocul lor. „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.»” „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” Plasarea cortului în mijlocul taberei lui Israel era o ilustrație a faptului că Dumnezeu va locui în fiecare individ. Prin darea instrucțiunilor pentru construirea sanctuarului pământesc, marele Învățător a stabilit principiile care urmau să fie pentru ajutorul lor spiritual în experiențele viitoare. Înțelepciunea și perfecțiunea adusă în acea lucrare erau tipic lucrărilor ce urmau să fie făcute în viața lor, în pregătirea inimilor lor pentru locuirea Duhului lui Dumnezeu.

Cea mai mare greșeală a poporului Israel a fost neînțelegerea adevărului profund al sanctuarului, presupunând că era suficient să aibă sanctuarul în mijlocul lor, în care locuia prezența lui Dumnezeu. Clădirea și serviciile au devenit un scop în sine, și ca rezultat, o scârbă înaintea lui Dumnezeu. În consecință, oamenii au fost luați în captivitate și templul distrus.

Doar puțini credincioși din toate generațiile au înțeles corect semnificația sanctuarului și a serviciilor legate de acesta. Problema, cu toate acestea, nu a fost doar a evreilor, pentru că puțini creștini au înțeles semnificația lucrurilor revelate acolo, lecțiile ilustrate și adevărul „că drumul în Locul Preasfânt nu era încă deschis câtă vreme stătea în picioare cortul dintâi.” A spune că a fost o schiță, indică faptul că a fost o umbră sau o parabolă a realității. Nereușind să înțeleagă realitatea din sanctuarul ceresc, au ajuns la îngustime, distorsionare și vederi greșite ale evangheliei, limitând în mare parte, înțelegerea lucrării Marelui nostru Preot.

Când Hristos părăsește sanctuarul ceresc, soarta omului este pecetluită pentru veșnicie. „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!” „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.”

Doar aceia care au participat la lucrarea Marelui nostru Preot în sanctuarul ceresc, permițându-i să-i curețe de orice păcat, vor fi în măsură să-L întâlnească pe Hristos în pace, când El se întoarce. „Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor.”

Noua teologie și solia Sanctuarului

Mesajul Sanctuarului și interpretarea profețiilor au fost cele două probleme majore pentru care Noua Teologie a fost respinsă de conducerea bisericii la consfătuirea din 1980 din Glacier View, Colorado. Mesajul Sanctuarului este singura doctrină aparte a Adventiștilor de ziua a șaptea. Aceasta nu este nici înțeleasă și nici învățată de nicio altă biserică. Susținătorii avizi ai Noului Teologii au fost dornici să preia argumentele pe care bisericile protestante le-au folosit împotriva acestei doctrine. Mesajul Sanctuarului, declară ei, a fost un răspuns salvator la dezamăgirea din 1844. Timp de decenii adventiștii de ziua a șaptea s-au confruntat cu astfel de atacuri din partea adversarilor Bisericii. Faptul că a apărut printre

membrii bisericii, este un semnal de alarmă. Înainte de 1970, au fost puțini din interiorul bisericii care au făcut declarații similare, dar niciodată nu s-a întâmplat la o scală atât de mare. Totuși, sora White declară centralitatea mesajului Sanctuarului adevărului prezent.

„Mijlocirea lui Hristos în favoarea omului în Sanctuarul de sus este esențială pentru planul de mântuire, ca și moartea Sa pe cruce. Prin moartea Sa, El a început acea lucrare pe care, după învierea Sa, S-a înălțat pentru a o finaliza în cer. Prin credință, trebuie să intrăm dincolo de perdea, unde Hristos a intrat înainte, pentru noi. Acolo este reflectată lumina de la crucea de pe Golgota. Acolo am putea obține o înțelegere mai clară în tainele mântuirii.” – Tragedia veacurilor, 489.

Să examinăm, în lumina inspirației, pretențiile Noii Teologii împotriva adevărului mesajului Sanctuarului:

1. Ispășirea este încheiată de lucrarea de Mare Preot a lui Hristos în Sanctuarul din ceruri. De mai multe decenii, evanghelicii au luat cu asalt conceptul că ispășirea este încheiată de Hristos în Sanctuarul ceresc. Ei susțin că a învăța acest lucru înseamnă a submina sacrificiul lui Isus Hristos. Conceptul lor, că ispășirea s-a încheiat la cruce, este susținut de Noua Teologie și de evanghelici. În slăbiciune am cedat de multe ori cu privire la acest punct, atunci când într-adevăr, există motive biblice convingătoare pentru a sprijini poziția adventistă de ziua a șaptea. Folosind o declarație izolată a sorei White, împotriva unui mare număr de declarații care precizează cu claritate că ispășirea lui Isus este încheiată în Sanctuarul ceresc, mulți au făcut declarații în sensul că „Hristos slujește acum beneficiile ispășirii Sale în Sanctuarul ceresc.” Dar aceasta este o reprezentare incompletă a doctrinei ispășirii. Sacrificiul lui Hristos a fost într-adevăr evenimentul central al ispășirii, dar tot așa este și lucrarea Sa de Mare Preot. Sacrificiul ispășitor al lui Hristos este încheiat numai de lucrarea sângelui Său prețios în Sanctuarul ceresc.

În niciun alt loc din Biblie nu este descrisă mai bine ispășirea ca în capitolul 16 din Leviticul. Aici, în tipul sacrificiului, cuvântul ispășire este menționat de treisprezece ori. Acest capitol declară în mod evident că ispășirea nu a fost limitată la sacrificiu, ci ea a inclus de asemenea, fiecare act unic care a avut loc în ziua ispășirii.

„Aaron să-și aducă vițelul lui pentru jertfa de ispășire și să facă ispășire pentru el și pentru casa lui.”(v. 6)

„Iar țapul care a ieșit la sorți pentru Azazel să fie pus viu înaintea Domnului, ca să slujească pentru facerea ispășirii, și să i se dea drumul în pustie pentru Azazel.”(v. 10)

„Aaron să-și aducă vițelul lui pentru jertfa de ispășire și să facă ispășire pentru el și pentru casa lui. Să junghie vițelul pentru jertfa lui de ispășire.”(v. 11)

„Astfel, să facă ispășire pentru Sfântul Locaș, pentru necurățiile copiilor lui Israel și pentru toate călcările de lege prin care au păcătuit ei. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurățiilor lor.”(v. 16)

„Să nu fie nimeni în cortul întâlnirii când va intra Aaron să facă ispășirea în Sfântul Locaș, până va ieși din el. Să facă ispășire pentru el și pentru casa lui și pentru toată adunarea lui Israel.”(v. 17)

„Să-și spele trupul cu apă într-un loc sfânt și să-și ia din nou veșmintele. Apoi să iasă afară, să-și aducă arderea-de-tot a lui și arderea-de-tot a poporului și să facă ispășire pentru el și pentru popor.”(v. 24)

„Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului.”(v. 30)

„Ispășirea să fie făcută de preotul care a primit ungerea și care a fost închinat în slujba Domnului, ca să urmeze tatălui său în slujba preoției; să se îmbrace cu veșmintele de in, cu veșmintele sfințite.”(v. 32)

„Să facă ispășire pentru Locul Preasfânt, să facă ispășire pentru cortul întâlnirii și pentru altar și să facă ispășire pentru preoți și pentru tot poporul adunării.”(v. 33)

„Aceasta să fie pentru voi o lege veșnică: o dată pe an, să se facă ispășire pentru copiii lui Israel, pentru păcatele lor.” Aaron a făcut întocmai cum poruncise lui Moise Domnul.”(v. 34)

Astfel, Leviticul 16 demonstrează că ispășirea a inclus sacrificiul taurilor pentru marele preot și familia sa. Aceasta a inclus, de asemenea, sacrificiul țapului Domnului, pregătirea țapului ispășitor și serviciul sângelui pe și înaintea capacului ispășirii Sanctuarului ceresc. Pentru a defini ispășirea în afara slujirii de Mare Preot a Domnului Hristos, înseamnă a nega mărturia Scripturii. Acest lucru devalorizează crucea și sacrificiul perfect și complet al ispășirii făcute de Hristos. Mai degrabă deschide înaintea noastră înțelegerea unității dintre lucrarea lui Hristos ca Jertfa noastră și Marele nostru Preot ceresc. Fiecare acțiune a lui Hristos demonstrează iubirea infinită a lui Dumnezeu pentru locuitorii acestui neam păcătos.

Atât de perfectă este ispășirea lui Hristos în Sanctuarul ceresc, încât păcatele din neștiință ale neprihăniților morți sunt de asemenea șterse la judecata de cercetare.

„Această ispășire este făcută pentru cei neprihăniți morți, cât și pentru cei drepecți în viață. Ea include pe toți cei care au murit cu credința în Hristos, dar care nu au primit lumină asupra poruncilor lui Dumnezeu păcătând fără să știe prin călcarea preceptelor ei.”

Unii se prind de cuvintele lui Hristos chiar înainte de moartea Sa, „S-a sfârșit”(Ioan 19:30), iar apoi presupun că Hristos a declarat că ispășirea s-a încheiat. Cu siguranță că sacrificiul a fost terminat. Cu siguranță, împăcarea omului a fost de asemenea finalizată. Cu siguranță, prin moartea Sa, El a atras pe toți oamenii la El, iar lupta Lui cu Satana a fost finalizată. Este, totuși, o presupunere nejustificată să spunem că ispășirea Sa a fost terminată, pentru că o astfel de concluzie contestă Sfintele Scripturi. Leviticul 16 în simbol, clarifică faptul că Hristos nu ar fi putut să se refere la încheierea ispășirii Sale în declarația: „S-a sfârșit”. Mesajul frumos al Sanctuarului nu diminuează Crucea, ci mai degrabă, vede Crucea ca elementul central al mesajului Sanctuarului.

2. Hristos Și-a început lucrarea în Locul Preasfânt în anul 1844. Reamintim că un studiu al Sfintelor Scripturi după dezamăgirea de la 1844 a dus la o înțelegere mai deplină a mesajului din Daniel 8:14: „Și el mi-a zis: «Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!»”

Întrucât milerii au gândit că curățirea Sanctuarului se referă la curățirea pământului cu foc, la sfârșitul lumii, pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și-au dat seama apoi că nu la aceasta se făcea referire, ci la curățirea Sanctuarului de către Isus, Marele nostru Preot ceresc. Acest adevăr este viu descris atât în Vechiul cât și în Noul Testament:

„Să-Mi faci un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor. Să faci cortul și toate vasele lui după chipul pe care ți-l voi arăta.”(Ex 25:8-9)

„Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul. Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri și jertfe. De aceea era de trebuință ca și celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus. Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după Lege. Ei fac o slujbă care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă cortul: „la seama”, i s-a zis, „să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte.” (Evrei 8:1-5)

Un studiu al tipurilor Vechiului Testament descoperă că au fost două faze ale lucrării Marelui Preot. Lucrarea zilnică se ocupa cu iertarea păcatelor. Lucrarea anuală în Ziua Ispășirii se ocupa de ștergerea păcatelor. Este evident că ștergerea păcatelor din antitip, are loc la încheierea timpului, când Duhul Sfânt va fi revărsat asupra oamenilor:

„Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviare.” (Fapte 3:19) Pe măsură ce păcatele sfinților sunt șterse din cărțile cerului, sunt șterse și din memoria lor.

Așa cum la ispășirea finală păcatele păcătosului pocăit sunt șterse din registrele cerului, nimeni nemaiputând să și le amintească, așa și în tip, au fost duse în pustie, separate pentru totdeauna de adunare.

Cei drepecți nu vor înceta să strige, într-o agonie serioasă, pentru eliberare. Ei nu-și pot aduce în minte niciun păcat particular, dar în viața lor, ei nu văd decât puțin bine. Păcatele lor au mers înainte la judecată, iar în dreptul lor s-a scris iertare. Păcatele lor au fost duse în țara uitării, iar ei nu și le mai pot aminti.

Dar, în timp ce ei au un profund simț al nevredniciei lor, nu au alte păcate ce pot fi dezvăluite. Păcatele lor au mers înainte la judecată și au fost șterse, iar ei nu și le pot aduce aminte.

3. Sfârșitul lumii a început la încheierea stăpânirii medievale a Bisericii Romano-Catolice. Mulți credincioși din Noua Teologie susțin că sfârșitul a început în vremea apostolică. Ei citează texte ca:

„Fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii, pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa.” (Ev9:26)

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.” (Ev 1:1-2)

„El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi,” (1Pet 1:20)

„Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină Antihrist, să știți că acum s-au ridicat mulți antihriști – prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă.” (1In 2:18)

Aceleași persoane tind să ignore texte care arată că sfârșitul timpului este văzut în viitor:

„Cum vă spuneau că în vremurile din urmă vor fi batjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite.” (Iuda 18)

„Să știți că în zilele din urmă vor fi vremuri grele.” (2Tim 3:1)

„Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea! V-ați strâns comori în zilele din urmă!” (Iacov 5:3)

„Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!” (1Petru 1:5)

„Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor.” (2 Petru 3:3)

Reconcilierea acestor două seturi de texte, aparent opuse, nu este dificilă. Să ne amintim că în dialogul lui Hristos cu ucenicii Săi, ei au întrebat:

„El a șezut jos, pe Muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El, la o parte, și l-au zis: «Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?»” (Matei 24:3)

Cu acest accent dublu, era necesar ca ucenicii să se adreseze cu privire la zilele pe care le trăiau ca fiind zilele din urmă. A fost necesar pentru ei, să privească în viitor către încheierea timpului. Cu toate acestea, prin aplicarea exclusivă a termenului „zilele din urmă”, la perioada apostolică, Noua Teologie susține că timpul sfârșitului a început în anul 31. De aceea ei concluzionează că Hristos și-a început lucrarea în a doua cameră a Sanctuarului în acel moment. Această concluzie eronată este puternic întărită de o înțelegere greșită a altor pasaje din Scriptură care afirmă că după înălțarea Sa, Hristos a fost așezat la mâna dreaptă a Tatălui Său:

„El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu” (Evr 10:12)

„Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Evr.12:2)

„Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.” (Fapte 2:33)

„El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi, în locurile preaînalte,” (Evr 1:3)

„Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu.” (Mc 16:19)

Aceste acțiuni ale lui Hristos au împlinit profeția lui David:

„Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.” (Ps 110:1)

Într-o abordare incredibil de naivă a Scripturii, mulți credincioși din Noua Teologie, susțin că aceste texte dovedesc că Hristos este așezat lângă Tatăl. Ar fi dificil să ne imaginăm o poziție ca aceasta pentru 2000 de ani. Cu acest tip de imagine în minte, s-a afirmat că locul în care se află Dumnezeu este cel mai sfânt din univers. Prin urmare, Hristos trebuie să fi intrat imediat în Sfânta Sfintelor. Astfel, interpretarea omului este citată ca și în cazul în care ar purta greutatea certitudinii biblice.

Este important pentru noi să înțelegem că limba ebraică este una dintre limbile cele mai concrete din lume. Ea se ocupă în mod frecvent cu concepte abstracte în termeni concreți. Autorii Noului Testament au scris cu mentalitatea ebraică. Într-adevăr, chiar și în limba engleză se înțelege această utilizare a concretului. Dacă cineva afirmă: „El este omul meu din dreapta”, noi știm ce înseamnă. Acest om este cel mai aproape de el, iar cel asupra căruia el depinde în primul rând.

Atunci când Ziua Mai este sărbătorită la Moscova, observatorii sovietici sunt mereu interesați să descopere cine este cel mai aproape de secretarul general. Schimbarea în poziții indică o schimbare în autoritate. Astfel, în viața de zi cu zi termenul „omul din dreapta” are o semnificație dincolo de apropierea fizică. Ea se referă la poziție și autoritate.

Dar Biblia însăși elucidează sensul acestei idiom. Mama copiilor lui Zebedei a venit la Domnul, ca să-l ceară o favoare:

„El a întrebat-o: «Ce vrei?» «Poruncește», I-a zis ea, «ca, în Împărăția Ta, acești doi fii ai mei să șadă unul la dreapta și altul la stânga Ta.»” (Matei 20:21)

Pur și simplu ea a declara: „Doresc ca fiii mei să fie imediat după Tine în împărăție”. Permanentele referiri la Hristos la mâna dreaptă a Tatălui, nu au nimic de-a face cu o poziție fizică; mai degrabă se ocupă cu autoritate și relație. Este o bucurie minunată să înțelegem că nimeni din univers nu stă între Hristos și Tatăl Său. Marele nostru Preot și Mijlocitorul nostru ceresc este una cu Tatăl. Declarația a profetului Daniel, redactată în limba profetic, este că, la sfârșitul celor 2300 de zile, (adică 1844), Hristos a început ziua Ispășirii, în a doua cameră a Sanctuarului, lucrarea pentru omenire.

Unii susțin că lucrarea lui Hristos în prima cameră a Sanctuarului a avut loc în timpul Vechiului Testament, iar Noul Testament este lucrarea în cea de a doua cameră. Dar cum poate fi așa? Scriptura explică că „fără vărsare de sânge nu este iertare de păcat.” (Evrei 9:22) Înainte de jertfa lui Hristos, nu a existat niciun sânge ispășitor pentru a sluji. La înălțarea Sa la cer, Hristos a început lucrarea Sa de iertare; iertare și îndreptățire. Este destul de dificil să se înțeleagă gândirea celor care accentuează o singură evanghelie a îndreptățirii și în continuare susțin că sacrificiul lui Hristos a fost necesar pentru îndreptățirea noastră. Pentru că, în ciuda acestor presupozitii, mulți susțin că, înainte de jertfa Sa, lucrarea lui Hristos de justificare ar fi fost finalizată. Aceasta este o explicație care sfidează credibilitatea.

În Ziua tipică a ispășirii, toți israeliții își smereau sufletele înainte de a veni înaintea Domnului:

„Aceasta să vă fie o lege veșnică: în luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele, să nu faceți nicio lucrare, nici băștinașul, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru.” (Lev. 16:29)

Apoi, trebuie să fie făcută o lucrare specială de îndepărtare a păcatului din viețile credincioșilor, în timpul lucrării lui Hristos în a doua încăpere a sanctuarului ceresc. „În timp ce judecata de cercetare merge mai departe în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din sanctuar, trebuie să fie o lucrare specială de curățire, de îndepărtare a păcatului, în poporul lui Dumnezeu pe pământ.” Acesta este un timp solemn pentru copiii lui Dumnezeu.

4. Judecata celor vii are loc înainte de încheierea timpului de probă. Susținătorii cei mai vehemenți ai Noii Teologii au declarat că judecata de cercetare este un mit. Aceștia susțin că nu există niciun suport biblic pentru ea, iar judecata celor vii are loc la a doua venire a lui Isus. Dar, din toate judecățile lui Dumnezeu, niciuna nu este mai mult evidențiată în Scripturi ca judecata de cercetare. Hotărârea din Eden este clarificată într-un singur text:

„Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața.” (Rom 5:18)

Judecata de la cruce este descrisă doar în Ioan 12:31-32:

„Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.”

Judecata făcută de sfinți după răscumpărarea lor este menționată în mod frecvent în Biblie:

„Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărășit cu Hristos o mie de ani.” (Apoc. 20:4)

„Nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți voi nevrednici să judecați lucruri de foarte mică însemnătate? Nu știți că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult lucrurile vieții acesteia?” (1 Cor. 6:2-3)

Judecata lui Dumnezeu executivă, de distrugere, este menționată de câteva ori:

„El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința. ca să facă o judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuți de toate faptele nelegiuite, pe care le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuți.” (Iuda 6, 15)

„Căci Domnul cunoaște calea celor neprihăniți, dar calea păcătoșilor duce la pieire.” (Ps 1:6)

„Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată... înseamnă că Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici și să păstreze pe cei nelegiuți ca să fie pedepsiți în ziua judecății” (2 Petru 2:4,9)

Un spațiu mai larg este acordat în Scriptură judecății de la sfârșitul timpului, cunoscută Adventiștilor de ziua a Șaptea ca judecata de cercetare. Mai întâi știm că această judecată vine după ridicarea cornului cel mic. (Dan 7:8-10) Aceasta este situată în timp, mai specific, în ultima parte a lui Daniel 7. Într-adevăr, această judecată are loc după încheierea celor 1260 de ani de autoritate papală în 1798 și înainte de revenirea lui Isus.

„El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea, și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme. Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor

împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate puterile Ți vor sluji și-L vor asculta!" (Dan 7:25-27)

În fiecare descriere a acestei hotărâri, se arată că aceasta vine înainte de sfârșitul lumii. (Dan 7:14,27) Prin urmare, putem fi siguri că această hotărâre are loc chiar înainte de sfârșitul timpului și de stabilirea împărăției lui Dumnezeu. Acest fapt este în concordanță cu mesajul primului înger din Apocalipa:

„Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apoc. 14:6-7)

„Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită.” (Apoc. 14:14)

5. Judecata din Daniel 7 este împotriva cornului cel mic și pentru sfinți. Unii au spus că judecata din Daniel 7 nu este o judecată asupra sfinților. Aceștia afirmă că aceasta este o judecată asupra cornului cel mic. Astfel de oameni citează următoarele texte în susținerea poziției lor:

„Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Ți slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile. Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna.” (Dan 7:11,26)

Advenștii de ziua a Șaptea nu au spus că judecata de cercetare este doar pentru sfinți. Am afirmat că toți cei care pretind că sunt poporul lui Dumnezeu sunt judecați în acest moment. Aceasta a fost mărturia tipului. Desigur, cornul cel mic, reprezentând puterea papală apostată, s-a mândrit spunând că este adevăratul reprezentant a lui Dumnezeu pe pământ. De aceea, cei care au dat crezare papalității, de asemenea intră la judecată. În această judecată, Dumnezeu ia o ultimă hotărâre împotriva cornului cel mic apostat și urmașilor săi, și în favoarea poporului Său. Într-adevăr, Daniel afirmă în mod specific acest lucru. Avem cea mai clară declarație că judecata este pentru poporul lui Dumnezeu.

„În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar, în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte.” (Dan 12:1)

Mai devreme, în lucrarea sa profetică, Daniel a declarat că judecata include pe poporul lui Dumnezeu, în plus față de puterea cornului cel mic.

„Până când a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt, și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire împărăția.” (Dan 7:22)

6. Dumnezeu are un scop divin în judecata de cercetare. Sunt alții care susțin că Dumnezeu nu are nevoie de o judecată de cercetare. El a știut din veșnicie cine va fi salvat. Acest lucru este adevărat, dar ființele universului nu sunt atotștiutoare, iar pentru a asigura universal pentru veșnicie, îngerii și ființele necăzute au ocazia de a revizui fiecare caz. În această judecată de cercetare, ființele necăzute verifică dreptatea perfectă a lui Dumnezeu și poate fi, de asemenea, o asigurare că niciun păcătos nu va polua din nou universul. Ei văd că nicio persoană demnă de mântuire nu a fost exclusă din Împărăția lui Dumnezeu.

„Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Ți slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.” (Dan 7:10)

„M-am uitat și, împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor, am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii.” (Apoc. 5:11) Judecata de cercetare este una dintre cele mai frumoase doctrine ale

Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Unii au fost intimidati de ea, și cu siguranță este un timp de temut pentru cei răi. Dar pentru cel care a răspuns chemărilor inegalabile al lui Isus asupra vieții și lucrării sale, acesta este timpul când Domnul său, Mântuitorul său, se ridică pentru el la judecată. Nimeni nu trebuie să stea singur. Marele mesaj al Sanctuarului oferă speranță minunată pentru fiecare credincios. Atunci când Sanctuarul este curățit, Hristos a făcut ispășirea finală și deplină pentru poporul Său.

Ce este Sanctuarul?

Textul din Scriptură, care mai presus de toate celelalte a fost temelia și pivotul central al credinței advente, a fost acesta: „Până vor trece 2300 de seri și dimineți, apoi sfântul Locaș va fi curățit” (Daniel 8, 14). Acestea fuseseră cuvintele cunoscute de toți credincioșii apropiatei reveniri a Domnului. Pe buzele a mii de oameni era repetată această profeție ca un cuvânt de ordine al credinței lor. Toți simțeau că de evenimentele profetizate aici depindeau cele mai strălucite așteptări și cele mai scumpe nădejdi. Aceste zile profetice fuseseră arătate ca încheindu-se în toamna anului 1844. La fel ca restul lumii creștine, adventiștii susțineau atunci că pământul sau o parte din el era sanctuarul. Astfel, ei înțelegeau că astfel curățirea sanctuarului însemna curățirea pământului prin focul zilei din urmă și că aceasta urma să aibă loc la a doua venire. De aici s-a tras concluzia că Hristos urma să vină pe pământ în anul 1844.

Dar timpul stabilit trecuse și Domnul nu Se arătase. Credincioșii știau că sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu nu greșește. Atunci interpretarea lor trebuia să fi fost greșită; dar unde era greșeala? Mulți au tăiat nodul dificultăților, negând că cele 2300 de zile se încheiau în anul 1844. Și nu puteau aduce nici o dovadă în susținerea lor decât faptul că Hristos n-a venit la data când a fost așteptat. Ei susțineau că, dacă zilele profetice s-ar fi sfârșit în anul 1844, Hristos ar fi trebuit să curățească sanctuarul, curățind pământul prin foc; și că, dacă n-a venit, înseamnă că profeția nu s-a încheiat atunci.

Acceptarea acestei concluzii însemna renunțarea la calculul anterior al perioadelor profetice. Dar se constatase temeinic că cele 2300 de zile începuseră atunci când a intrat în vigoare decretul lui Artaxerxe, cu privire la refacerea și clădirea Ierusalimului, în toamna anului 457 î.Hr. Luând această dată ca punct de plecare, se vedea o armonie desăvârșită în aplicarea tuturor evenimentelor profetizate în explicarea acelei perioade din Daniel 9, 25-27. Șaizeci și nouă de săptămâni, adică primii 483 de ani din cei 2300 urmau să ajungă până la Mesia, Cel Uns; iar botezul lui Hristos și ungera cu Duhul Sfânt, anul 27 d.Hr., împlinea exact specificarea făcută. La mijlocul săptămânii a șaptezecia, Mesia urma să fie omorât. La trei ani și jumătate de la botezul Său, Hristos a fost răstignit, adică în primăvara anului 31 d.Hr. Astfel, cele șaptezeci de săptămâni — sau 490 de ani — erau rezervate pentru Iudei. La încheierea acestei perioade, națiunea a sigilat lepădarea lui Hristos prin persecutarea ucenicilor Săi, iar apostolii s-au îndreptat către neamuri în anul 34 d.Hr. Primii 490 de ani din cei 2300 fiind încheiați atunci, mai rămâneau 1810 ani. Și începând cu anul 34 d.Hr., cei 1810 ani se terminau în anul 1844. „Atunci, spunea îngerul, sanctuarul va fi curățit”. În modul acesta, toate prevederile anterioare ale profeției s-au împlinit indiscutabil la timpul stabilit.

În acest calcul, totul era lămurit și armonios, în afara faptului că nu s-a văzut nici un eveniment, petrecându-se în anul 1844, care să corespundă curățirii sanctuarului. Dar a tăgădui că zilele s-au sfârșit la data aceea însemna să se arunce confuzie asupra întregii probleme și să se renunțe la pozițiile care fuseseră stabilite prin împlinirea fără greș a profeției.

Însă Dumnezeu Și-a condus poporul în marea mișcare adventă, puterea și slava Sa au însoțit lucrarea și El nu putea îngădui ca ea să se încheie în întuneric și în dezamăgire sau să fie socotită drept rătăcită și fanatică. El nu avea să lase Cuvântul Său acoperit de îndoială și de nesiguranță.

Cu toate că mulți renunțaseră la calculul de mai înainte al perioadelor profetice și negau concepția corectă a mișcării întemeiată pe ea, alții nu erau dispuși să renunțe la punctele de credință și la o experiență care erau susținute de Scripturi și de mărturiile Duhului lui Dumnezeu. Aceștia erau convingși că au adoptat principii sănătoase de interpretare în studiul lor cu privire la profeții și că era de datoria lor să țină la aceste adevăruri deja descoperite, continuând același drum de cercetare biblică. Cu rugăciuni stăruitoare, ei și-au revizuit poziția și au studiat Scripturile ca să descopere greșeala făcută. Și pentru că n-au văzut nici o greșală în calculul lor cu privire la perioadele profetice, au fost conduși să examineze mai atent subiectul sanctuarului.

În cercetarea lor, au descoperit că nu există nici o dovadă în Scripturi care să susțină concepția populară că pământul este sanctuarul; dar au găsit în Biblie o explicație a subiectului sanctuarului, despre natura lui, despre locul așezării sale și serviciile din el; mărturia scriitorilor sfinți era atât de clară și cuprinzătoare, încât clarificarea problemei era mai presus de orice îndoială. Apostolul Pavel spune în Epistola către Evrei: „Legământul dintâi avea și el porunci privitoare la slujba dumnezeiască și la un locaș pământesc de închinare. În adevăr, s-a făcut un cort. În partea dinainte, numită «Locul Sfânt», era sfeșnicul, masa și pâinile pentru punerea înaintea Domnului; după perdeaua a doua se afla partea cortului care se chema «Locul preasfânt». El avea un altar de aur pentru tămâie, și chivotul legământului, ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron, care înfrunzise, și tablele Legământului. Deasupra erau heruvimii slavei, care acopereau capacul ispășirii cu umbra lor” (Evrei 9, 1-5).

Sanctuarul la care se referă Pavel aici era tabernacolul clădit de Moise la porunca lui Dumnezeu, ca fiind locașul de pe pământ al Celui Preaînalt. „Să-Mi faceți un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25, 8) a fost îndrumarea dată lui Moise când fusese pe munte cu Dumnezeu.

Izraeliții călătoreau prin pustie, iar cortul a fost în așa fel construit, încât să poată fi purtat din loc în loc; cu toate acestea, era o construcție de o deosebită măreție. Pereții erau din scânduri drepte, acoperite cu aur și puse în suporturi de argint, iar acoperișul era făcut dintr-o serie de învelitori, sau cortine, cele din exterior din piei, iar cele din interior, din țesături fine, brodate frumos cu heruvimi. În afară de curtea exterioară, care cuprindea altarul arderilor de tot, tabernacolul era format din două despărțituri, numite Sfânta și Sfânta Sfintelor, separate printr-o perdea sau acoperitoare bogată și frumoasă, o perdea asemănătoare închidei și intrarea în prima despărțitură.

În Sfânta se găsea candelabrul așezat spre miazăzi, cu cele șapte candelă care luminau sanctuarul atât ziua, cât și noaptea; la miazănoapte era masa cu pâinile prezenței, iar înaintea perdelei care despărțea Sfânta de Sfânta Sfintelor era altarul tămâierii, din aur, de pe care norul de tămâie împreună cu rugăciunile lui Israel se înălțau zilnic înaintea lui Dumnezeu.

În Sfânta Sfintelor se găsea chivotul, o ladă din lemn prețios, acoperit cu aur, având în ea cele două table de piatră pe care Dumnezeu scrisese Legea Celor Zece Porunci. Pe chivot, ca un capac pentru lada cea sfântă, era tronul harului, o piesă minunat lucrată, pe care se aflau heruvimi, câte unul la fiecare capăt, totul fiind lucrat din aur masiv. În această despărțitură se manifesta prezența divină prin norul de slavă dintre heruvimi.

După stabilirea evreilor în Canaan, cortul acesta a fost înlocuit cu Templul lui Solomon care, cu toate că era o construcție stabilă și la o scară mult mai mare, a păstrat aceleași proporții și a fost mobilat la fel. În forma aceasta, sanctuarul a existat — în afară de timpul cât a zăcut în ruine pe vremea lui Daniel — până la distrugerea lui de către romani, în anul 70 d.Hr.

Acesta este singurul sanctuar care a existat vreodată pe pământ și despre care Biblia ne dă amănunte. Pavel a declarat că acesta era sanctuarul legământului dintâi. Dar oare noul legământ nu are nici un sanctuar?

Deschizând din nou Epistola către Evrei, cercetătorii după adevăr au descoperit că Pavel vorbește de existența unui al doilea sanctuar, al noului legământ, în cuvintele citate mai înainte: „Și în adevăr, legământul dintâi avea și el rânduieli de slujbă divină și un sanctuar pământesc”. Folosirea cuvântului „și” dă de înțeles că Pavel a vorbit și mai înainte despre acest sanctuar. Astfel că, întorcându-se la începutul capitolului dinainte, ei au citit: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului preasfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul” (Evrei 8, 1-2).

Aici este descoperit Sanctuarul noului legământ. Sanctuarul primului legământ a fost ridicat de om, clădit de Moise; acesta este însă edificat de Domnul, și nu de om. În primul sanctuar slujeau niște preoți pământești; în acesta, Hristos, Marele nostru Preot, slujește la dreapta lui Dumnezeu. Primul se afla pe pământ, celălalt este în ceruri.

Apoi, cortul construit de Moise a fost făcut după un model. Domnul îl instruisese astfel: „Să faceți cortul și toate vasele lui după chipul pe care ți-l voi arăta”. Și din nou i-a fost dată însărcinarea: „Vezi să faci după chipul, care ți s-a arătat pe munte” (Exod 25, 9.40). Iar Pavel spune că primul tabernacol „era o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe”, că locașurile lui sfinte erau „chipurile lucrurilor care sunt în ceruri”; că preoții care aduceau daruri după lege slujeau după „chipul și umbra lucrurilor cerești” și că „Hristos n-a intrat într-un locaș făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evrei 9, 9.23; 8, 5; 9, 24).

Sanctuarul din ceruri, în care slujește Hristos în favoarea noastră, este marele original, a cărui copie era sanctuarul construit de Moise. Dumnezeu a pus Duhul Său peste clăditorii sanctuarului pământesc. Îndemânarea artistică, manifestată în construirea lui, era o dovadă a înțelepciunii divine. Pereții aveau aspectul aurului masiv, reflectând în toate părțile lumina celor șapte candelabre de aur. Masa cu pâinile pentru punerea înainte și altarul tămâierii străluceau ca aurul aprins. Covoarele mari, care formau tavanul, brodate cu figuri de îngeri în albastru, purpuriu și cărmiziu, se adăugau la frumusețea scenei. Iar dincolo de perdeaua a doua se afla sfânta Șechină, manifestarea vizibilă a slavei lui Dumnezeu, înaintea căreia nimeni, în afară de marele preot, nu putea să intre și să trăiască.

Splendoarea neasemuită a sanctuarului pământesc reflecta, pentru viziunea omenească, slava aceluia Templu ceresc, unde Hristos, înaintemergătorul nostru, slujește pentru noi înaintea tronului lui Dumnezeu. Locul locașului Regelui regilor, în care mii de mii Îi slujesc și de zece mii de ori zece mii stau înaintea Lui (Daniel 7, 10); templul acela plin de slava tronului celui veșnic, unde serafimii, păzitorii strălucitori ai lui, își acoperă fețele în adorare, își putea găsi, în cea mai măreață clădire înălțată vreodată de mâini omenești, doar o slabă reflectare a slavei și a imensității lui. Cu toate acestea, sanctuarul pământesc și slujbele ce se țineau acolo au dat învățături importante cu privire la Sanctuarul ceresc și la marea lucrare ce se face acolo pentru răscumpărarea omului.

Locurile sfinte ale Sanctuarului din ceruri erau reprezentate prin cele două despărțituri ale sanctuarului de pe pământ. Când apostolului Ioan i-a fost arătată în vedenie o priveliște a Templului lui Dumnezeu din ceruri, el a văzut acolo „șapte sfeșnice de foc arzând înaintea tronului” (Apocalipsa 4, 5). A văzut un înger „având o cădelniță de aur; și i s-a dat tămâie multă ca să o aducă împreună cu rugăciunile sfinților pe altarul de aur care este înaintea scaunului de domnie” (Apocalipsa 8, 3). Aici profetului i s-a îngăduit să vadă prima despărțitură a Sanctuarului din ceruri; și acolo a văzut „cele șapte candelabre de foc” și „altarul de aur”, reprezentate prin sfeșnicul de aur și prin altarul tămâierii din sanctuarul de pe

pământ. Iarăși, „Templul lui Dumnezeu a fost deschis” (Apocalipsa 11, 19) și a privit dincolo de perdeaua dinăuntru în Sfânta Sfintelor. Acolo a văzut „chivotul legământului Său”, reprezentat prin lada sfântă, construită de Moise pentru a pune acolo Legea lui Dumnezeu. În felul acesta, aceia care studiau acest subiect au găsit dovada indiscutabilă a existenței unui Sanctuar în ceruri. Moise a făcut sanctuarul pământesc după un model care i-a fost arătat. Pavel ne spune că modelul acela era Sanctuarul cel adevărat, care se găsește în ceruri. Iar Ioan mărturisește că l-a văzut în ceruri.

În Templul din ceruri, locuința lui Dumnezeu, tronul Său este întemeiat pe neprihănire și judecată. În Locul Preasfânt se află Legea Sa, marea regulă a dreptății după care trebuie să fie măsurată întreaga omenire. Chivotul, care conține tablele Legii, este acoperit cu tronul harului, înaintea căruia Hristos mijlocește cu sângele Său în favoarea păcătosului. În felul acesta este reprezentată unirea dintre dreptate și milă în planul pentru răscumpărarea omului. Numai înțelepciunea infinită putea plănui această unire și numai puterea infinită o putea aduce la îndeplinire; este o unire care umple tot cerul de uimire și adorare. Heruvimii din sanctuarul pământesc, care priveau cu respect către tronul milei, reprezintă oastea cerească, ce urmărește cu interes lucrarea de mântuire. Aceasta este taina harului în care îngerii doresc să privească — pentru ca Dumnezeu să rămână drept în timp ce îl îndreptățește pe păcătosul pocăit și să reînnoiască legătura Sa cu neamul omenesc căzut; ca Hristos să Se coboare pentru a ridica mulțimi nenumărate din prăpastia distrugerii, pentru a le îmbrăca în hainele nepătate ale neprihănirii Sale și pentru a le uni cu îngerii care n-au căzut niciodată, ca să locuiască pentru veșnicie în prezența lui Dumnezeu.

Lucrarea lui Hristos, ca Mijlocitor al omului, este prezentată în acea frumoasă profeție a lui Zaharia, cu privire la Acela „al cărui Nume este Odrasla”. Profetul spune: „Va zidi podoabă împărătească, va ședea și va stăpâni pe scaunul Lui (al Tatălui) de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie, și o desăvârșită unire va domni între ei amândoi” (Zaharia 6, 12.13).

„El va clădi Templul Domnului.” Prin jertfa și mijlocirea Sa, Hristos este atât temelia, cât și Ziditorul bisericii lui Dumnezeu. Apostolul Pavel îl prezintă ca fiind „Piatra din capul unghiului”; în care „toată clădirea bine legată crește ca să fie un templu sfânt în Domnul în care și noi”, zice el, „suntem clădiți ca să fim un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul” (Efeseni 2, 20-22).

„El va purta slava.” Lui Hristos îi aparține slava mântuirii pentru neamul omenesc decăzut. De-a lungul veacurilor veșnice, cântarea mântuiților va fi: „A Lui, care ne-a iubit, și care ne-a spălat de păcatele noastre prin sângele Său ... a Lui să fie slava și stăpânirea în vecii vecilor” (Apocalipsa 1, 5.6).

„El va ședea și va conduce de pe tronul Său și va fi preot pe tronul Său.” Acum, „pe tronul slavei Sale”, împărăția slavei încă n-a fost întemeiată. Dumnezeu nu-l „va da scaunul de domnie al tatălui Său David”, o împărăție care „nu va avea sfârșit”, până când lucrarea Sa de Mântuitor nu va fi încheiată (Luca 1, 32.33). Ca preot, Hristos stă cu Tatăl pe tronul Său (Apocalipsa 3, 21). Pe tron, împreună cu Cel veșnic, stă Acela care există prin Sine Însuși și care „suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui”, care „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”, ca să poată veni „în ajutorul celor ce sunt ispitiți”. „Dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un Mijlocitor.” (Isaia 53, 4; Evrei 4, 15; 2, 18; 1 Ioan 2, 1). Mijlocirea Sa o face cu trupul Său frânt și cu o viață fără pată. Mâinile rănite, coasta străpunsă, picioarele zdrobite mijlocesc pentru omul căzut, a cărui salvare a câștigat-o cu un preț atât de mare.

„O desăvârșită unire va domni între Ei amândoi.” Iubirea Tatălui, nu mai mică decât a Fiului, este izvorul de mântuire pentru neamul omenesc pierdut. Isus le spunea ucenicilor Săi înainte de a-i părăsi: „Nu vă spun că voi ruga pe Tatăl pentru voi; căci Tatăl Însuși vă iubește” (Ioan 16, 26.27). Dumnezeu era „în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Corinteni 5, 19). Iar în slujirea din Sanctuarul de sus, „o desăvârșită unire va fi între Ei amândoi”.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3, 16).

La întrebarea: „Ce este sanctuarul?”, s-a răspuns lămurit în Scripturi. Termenul „sanctuar”, așa cum este întrebuințat în Biblie, se referă mai întâi la cortul construit de Moise, ca o preînchipuire a lucrurilor cerești; iar în al doilea rând, la „adevăratul cort” din ceruri, către care arăta sanctuarul pământesc. La moartea lui Hristos, serviciul slujbelor simbolice a luat sfârșit. „Adevăratul cort” din cer este Sanctuarul noului legământ. Și cum profeția din Daniel 8, 14 s-a împlinit în această dispensațiune, sanctuarul la care se referă el trebuie să fie Sanctuarul noului legământ. La încheierea celor 2300 de zile, în anul 1844, pe pământ nu se mai găsea nici un sanctuar de multe veacuri. În felul acesta, profeția: „Până vor trece 2300 de zile, și atunci sanctuarul va fi curățit” arată indiscutabil către Sanctuarul din ceruri.

Dar mai rămâne să se dea răspuns la cea mai importantă întrebare: „Ce este curățirea sanctuarului?” Scripturile Vechiului Testament ne spun că există o astfel de slujbă în legătură cu sanctuarul pământesc. Dar poate fi ceva în cer care trebuie curățit? În Evrei capitolul 9, curățirea atât a sanctuarului pământesc, cât și a celui ceresc este clar prezentată: „Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare. Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta cu sânge de animale, trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea” (Evrei 9, 22.23), chiar cu sângele prețios al lui Hristos.

Curățirea, atât în serviciul tipic, cât și în cel real, trebuia făcută cu sânge; în primul, cu sânge de animale, în cel de al doilea, cu sângele lui Hristos. Ca motiv pentru care curățirea trebuie să fie făcută cu sânge, Pavel spune că fără vărsare de sânge nu este iertare. Iertarea, sau îndepărtarea păcatului, este lucrarea care trebuie să fie adusă la îndeplinire. Dar cum ajungea păcatul să fie în legătură cu sanctuarul, atât în cer, cât și pe pământ? Acest lucru se poate înțelege numai dacă ne gândim la serviciul simbolic; căci preoții care oficiau pe pământ au slujit drept „chipul și umbra lucrurilor cerești” (Evrei 8, 5).

Serviciul din sanctuarul pământesc se făcea în cele două despărțituri: preoții slujeau zilnic în Locul sfânt, în timp ce, o dată pe an, marele preot îndeplinea o lucrare deosebită de ispășire în Locul preasfânt, pentru curățirea sanctuarului. Zi de zi, păcătosul care se pocăia își aducea jertfa la ușa cortului și, punându-și mâinile pe capul victimei, își mărturisea păcatele, trecându-le în felul acesta, în simbol, de la el asupra jertfei nevinovate. Animalul era apoi înjunghiat. Apostolul spune: „Fără vărsare de sânge nu este iertare”. „Viața trupului este în sânge” (Leviticul 17, 11). Legea lui Dumnezeu călcată cerea viața păcătosului. Sângele, reprezentând viața păcătosului pierdută în fărâdelege, a cărui vinovăție o purta victima, era dus de preot în Locul sfânt și stropit înaintea perdelei, în spatele căreia era chivotul în care se găsea legea pe care păcătosul o călcase. Prin această ceremonie, prin sânge, păcatul era transmis în simbol asupra sanctuarului. În unele cazuri, sângele nu era dus în Locul sfânt; dar carnea era atunci mâncată de preot, așa cum îi instruiseră Moise pe fiii lui Aaron, zicând: „Dumnezeu v-a dat să purtați nelegiuirea adunării” (Leviticul 10, 17). Ambele ceremonii simbolizau deopotrivă trecerea păcatului de la păcătos asupra sanctuarului.

Aceasta era lucrarea care avea loc zi de zi, în tot cursul anului. Păcatele lui Israel erau în felul acesta trecute asupra sanctuarului și devenea necesară o lucrare deosebită pentru îndepărtarea lor. Dumnezeu a poruncit să se facă o ispășire pentru fiecare dintre despărțiturile sfinte: „Astfel să facă ispășire pentru sfântul locaș, pentru necurățiile copiilor lui Israel și pentru toate călcările de lege, prin care au păcătuit ei. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurățiilor lor”. O ispășire era făcută și pentru altar, ca „să-l curețe și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel” (Leviticul 16, 16.19).

O dată pe an, în marea Zi de Ispășire, preotul intra în Locul preasfânt pentru curățirea sanctuarului. Lucrarea îndeplinită acolo completa ciclul anual al slujbelor. În Ziua Ispășirii, erau aduși doi țapi la ușa cortului și se arunca sortul pentru ei, „unul pentru Domnul

și altul pentru țapul de trimis” (Ver 8). Țapul pe care cădea sorțul pentru Domnul urma să fie înjunghiat ca jertfă pentru păcat în favoarea poporului. Și preotul urma să ducă sângele lui dincolo de perdea și să-l stropească pe tronul milei și în fața lui. Sângele urma să fie stropit și pe altarul tămâierii, care se găsea în fața perdelei.

„Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului cel viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie, printr-un om care va avea însărcinarea aceasta. Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un pământ pustiit; în pustie să-i dea drumul” (Ver 21.22). Țapul de trimis nu se mai întorcea în tabăra lui Israel, iar bărbatului care-l ducea i se cerea să se spele și să-și spele și hainele cu apă înainte de a se întoarce în tabără.

Întreaga ceremonie era destinată să-i impresioneze pe izraeliți cu privire la sfințenia lui Dumnezeu și la ura Sa față de păcat; să le arate apoi că nu puteau veni în legătură cu păcatul fără să se întineze. Fiecărui om i se cerea să-și întristeze sufletul în timp ce se făcea această lucrare de ispășire. Toate treburile trebuiau lăsate la o parte și întreaga adunare a lui Israel trebuia să petreacă ziua în smerenie solemnă înaintea lui Dumnezeu, cu rugăciune, post și adâncă cercetare de inimă.

Adevăruri importante cu privire la ispășire erau învățate prin serviciul simbolic. În locul păcătosului era primit un înlocuitor; dar păcatul nu era anulat prin sângele victimei. În felul acesta, se asigurase doar un mijloc prin care el să poată fi transferat asupra sanctuarului. Prin aducerea sângelui, păcătosul recunoștea autoritatea legii, își mărturisea vinovăția pentru călcarea ei și își exprima dorința de iertare prin credința în Răscumpărătorul care avea să vină; dar nu era încă pe deplin liberat de sub condamnarea legii. În Ziua Ispășirii, marele preot, după ce sacrifica jertfa de la adunare, intra în Locul preasfânt cu sângele acestei jertfe și-l stropea pe scaunul harului, direct deasupra Legii, pentru a da satisfacție cerințelor ei. Atunci, în calitatea lui de mijlocitor, lua păcatele asupra sa și le ducea afară din sanctuar. Punându-și mâinile pe capul țapului de trimis, mărturisea toate păcatele, în felul acesta trecându-le simbolic de la el asupra țapului de trimis. Apoi țapul le ducea în pustie și erau socotite ca fiind îndepărtate pentru totdeauna de la popor.

Astfel, serviciul era îndeplinit ca o preînchipuire și ca „o umbră a lucrurilor cerești”. Iar ceea ce se făcea în simbol în slujba sanctuarului pământesc se face în realitate în lucrarea Sanctuarului ceresc. După înălțarea Sa, Mântuitorul nostru Și-a început lucrarea ca Marele nostru Preot. Pavel spune: „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evrei 9, 24).

Lucrarea preotului în cursul anului din prima despărțitură a sanctuarului, „dincolo de perdea”, care constituia ușa și despărțea Sfânta de curte, reprezintă lucrarea de slujire în care a intrat Hristos la înălțarea Sa. Lucrarea preotului în slujba zilnică era de a prezenta înaintea lui Dumnezeu sângele jertfei pentru păcat împreună cu tămâia care se înălța o dată cu rugăciunile lui Israel. Tot astfel, Hristos mijlocește cu sângele Său înaintea Tatălui în favoarea păcătoșilor și aduce, împreună cu parfumul prețios al propriei neprihăniri, rugăciunile credincioșilor pocăiți. Aceasta a fost lucrarea de slujire în prima despărțitură a Sanctuarului din ceruri.

Acolo a fost îndreptată credința ucenicilor lui Hristos atunci când El S-a înălțat dinaintea lor. Și aici s-a concentrat speranța lor pe care, spune Pavel, „o avem ca o ancoră a sufletului, tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntrul Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înaintemergător, când a fost făcut Mare Preot în veac ... și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” (Evrei 6, 19.20; (Evrei 9, 12).

Timp de optsprezece veacuri, această lucrare de slujire a continuat în prima despărțitură a Sanctuarului. Sângele lui Hristos mijlocea în favoarea credincioșilor pocăiți, le

asigura iertarea și primirea la Tatăl, dar păcatele lor rămâneau încă în rapoartele din cărți. Și așa cum în serviciul simbolic se făcea o lucrare de ispășire la încheierea anului, tot astfel, înainte ca lucrarea lui Hristos pentru mântuirea oamenilor să se încheie, o lucrare de ispășire trebuie făcută pentru îndepărtarea păcatului din Sanctuar. Acesta este serviciul care a început atunci când s-au încheiat cele 2300 de zile. La data aceea, așa cum a fost proorocit de profetul Daniel, Marele nostru Preot a intrat în Locul Preasfânt pentru a îndeplini ultima parte a lucrării Sale solemne — curățirea Sanctuarului. {TV 421.2}

După cum păcatele poporului din vechime erau așezate prin credință asupra jertfei pentru păcat și, prin sângele ei, transferate în simbol asupra sanctuarului pământesc, tot așa și în noul legământ, păcatele celor care se pocăiesc sunt așezate prin credință asupra lui Hristos și transferate, în fapt, asupra Sanctuarului ceresc. Și așa cum curățirea simbolică a celui pământesc era îndeplinită prin îndepărtarea păcatelor prin care fusese mânjit, tot astfel curățirea celui ceresc trebuie realizată prin îndepărtarea sau ștergerea păcatelor, care sunt înregistrate acolo. Dar mai înainte ca aceasta să se poată face, trebuie să aibă loc o examinare a cărților cu rapoarte, pentru a stabili cine este îndreptățit prin pocăința de păcat și prin credința în Hristos la binefacerile ispășirii Sale. De aceea, curățirea Sanctuarului implică o lucrare de cercetare — o lucrare de judecată. Această lucrare trebuie îndeplinită înainte de venirea lui Hristos pentru a-și răscumpăra poporul; căci atunci când vine, „răsplata este cu El ca să dea fiecăruia după faptele lui” (Apocalipsa 22, 12).

În felul acesta, cei care au urmat lumina cuvântului profetic au văzut că, în loc să vină atunci pe pământ, la încheierea celor 2300 de zile, în anul 1844, Hristos a intrat în Locul Preasfânt din Sanctuarul ceresc, pentru a îndeplini lucrarea de încheiere a ispășirii ca pregătire pentru revenirea Sa.

S-a mai înțeles că, în timp ce jertfa pentru păcat arăta către Hristos ca fiind jertfa, iar marele preot îl reprezenta pe Hristos ca Mijlocitor, țapul de trimis îl simboliza pe Satana, autorul păcatului, asupra căruia vor fi așezate, în cele din urmă, păcatele celor cu adevărat pocăiți. Când marele preot, în virtutea sângelui jertfei pentru păcat, îndepărta păcatele din sanctuar, le așeza pe capul țapului de trimis. Când Hristos, în virtutea propriului sânge, îndepărtează păcatele poporului Său din Sanctuarul ceresc la încheierea slujirii Sale, le va așeza asupra lui Satana care, conform judecății, trebuie să poarte pedeapsa finală. Țapul era trimis într-un ținut nelocuit, pentru a nu se mai întoarce niciodată în adunarea lui Israel. Tot astfel va fi izgonit și Satana din fața lui Dumnezeu și a poporului Său și va fi adus la inexistență prin distrugerea finală a păcatului și a păcătoșilor.

Ellen White, Tragedia veacurilor, 409-422

În Sfânta Sfintelor

Subiectul sanctuarului a fost cheia care a descuiat taina înțelegerii dezamăgirii din anul 1844. El a deschis vederii un sistem complet al adevărului, legat și armonios, arătând că mâna lui Dumnezeu dirijase marea mișcare adventă, și a descoperit totodată și datoria prezentă, poziția și lucrarea poporului Său. După cum ucenicii lui Isus, după noaptea teribilă de groază și dezamăgire, au fost „bucuroși când au văzut pe Domnul”, tot așa s-au bucurat și aceia care așteptaseră cu credință a doua Lui venire. Ei așteptaseră ca El să Se arate în slavă pentru a da răsplata servilor Săi. Atunci când nădejtile lor au fost dezamăgite, L-au pierdut pe Isus din vedere și, împreună cu Maria, la mormânt, au strigat: „Mi-au luat pe Domnul și

nu știu unde L-au pus”. Acum L-au văzut din nou în Sfânta Sfintelor pe Marele lor Preot milos, gata să Se arate ca Împăratul și Eliberatorul lor. Lumina din Sanctuar a iluminat trecutul, prezentul și viitorul. Ei știau acum că Dumnezeu îi condusese prin providența Sa care nu greșește. Cu toate că, asemenea primilor ucenici, ei nu înțeleseseră solia pe care o duceau, ea fusese totuși corectă în toate aspectele. Predicând-o, împliniseră planul lui Dumnezeu, iar lucrarea lor nu fusese zadarnică în Domnul. Născuți „din nou la o nădejde vie”, ei se bucurau „cu o bucurie negrăită și strălucită”.

Atât profeția din Daniel 8, 14: „Până vor trece 2300 de seri și dimineți și sfântul Locaș va fi curățit”, cât și prima solie îngerească: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă: căci a venit ceasul judecății Lui” arătau către lucrarea lui Hristos din Locul Preasfânt, către judecata de cercetare, și nu către venirea lui Hristos pentru răscumpărarea poporului Său și pentru distrugerea celor nelegiuți. Greșeala nu era în calculul perioadelor profetice, ci în evenimentul ce trebuia să aibă loc la încheierea celor 2300 de zile. Din cauza acestei greșeli credincioșii suferiseră dezamăgirea, însă toate acestea fuseseră prevestite de profeție și toate acelea care au avut o garanție a Scripturii se împliniseră. Chiar atunci când ei deplângeau spulberarea nădejdelor, avusese loc evenimentul care fusese prevăzut în solie și care trebuia să se îplinească înainte ca Domnul să vină pentru a da răsplătire solilor Săi.

Hristos venise, dar nu pe pământ, cum așteptaseră ei, ci așa cum fusese anticipat în simbol, în Locul Preasfânt al Templului lui Dumnezeu din ceruri. El este prezentat de către profetul Daniel ca venind la data aceasta la Cel îmbătrânit de zile: „M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit Unul ca un fiu al omului — nu pe pământ — a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui” (Daniel 7, 13). Această venire este prorocită și de către profetul Maleahi: „Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați; Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine — zice Domnul oștirilor” (Maleahi 3, 1). Venirea Domnului în Templul Său a fost neașteptată pentru cei din poporul Său. Ei nu-L căutau acolo. Îl așteptau să vină pe pământ, „într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelie” (2 Tesaloniceni 1, 8).

Dar oamenii nu erau gata încă să-L întâlnească pe Domnul lor. Mai era de adus la îndeplinire încă o lucrare de pregătire în favoarea lor. Urma să fie dată lumină care să le îndrepte mințile către Templul lui Dumnezeu din ceruri și, în timp ce ei îl urmau prin credință pe Marele lor Preot, în slujirea Sa de acolo, aveau să le fie descoperite noi îndatoriri. O altă solie de avertizare și de îndrumare urma să fie dată bisericii.

Profetul zice: „Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și va aduce Domnului daruri neprihănite” (Maleahi 3, 2.3). Aceia care vor trăi pe pământ atunci când Domnul Hristos va mijloci în Sanctuarul de sus va trebui să stea în fața unui Dumnezeu sfânt fără mijlocitor. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie să fie curățite de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor stăruitoare, trebuie să fie biruitori în lupta cu cel rău. În timp ce judecata de cercetare se continuă în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din Sanctuar, în mijlocul poporului lui Dumnezeu trebuie să se producă o lucrare deosebită de curățire, de îndepărtare a păcatelor. Această lucrare este mai clar prezentată în soliile din Apocalipsa capitolul 14.

Când această lucrare se va fi împlinit, urmașii lui Hristos vor fi gata pentru venirea Sa. „Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară” (Maleahi 3, 4). Atunci, biserica pe care Domnul, la venirea Sa, o va lua la Sine va fi „o biserică slăvită, fără pată sau zbârcitură, sau altceva de felul acesta” (Efeseni 5, 27). Atunci ea va arăta „ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele și cumplită ca niște oști sub steagurile lor” (Cântarea Cântărilor 6, 10).

Pe lângă venirea Domnului în Templul Său, profetul Maleahi a mai proorocit a doua Sa venire, și anume venirea Sa pentru aducerea la îndeplinire a judecății, în cuvintele: „Mă voi apropia de voi pentru judecată, și Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descântătorilor și preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc plata simbriașului, care asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptătesc pe străin, și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor” (Maleahi 3, 5). Iuda se referă la aceeași scenă când zice: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuți, de toate faptele nelegiuite” (Iuda 14, 15). Această venire și venirea Domnului în Templul Său sunt evenimente separate și distincte. {TV 425.3}

Intrarea lui Hristos ca Mare Preot în Locul Preasfânt pentru curățirea Sanctuarului, așa cum a fost scoasă în evidență în Daniel 8, 14; venirea Fiului omului înaintea Celui Îmbătrânit de zile, așa cum ni se prezintă în Daniel 7, 13; și venirea Domnului în Templul Său, profetizată de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; și lucrul acesta mai este reprezentat și prin venirea mirelui la ospățul de nuntă descris de Hristos în parabola celor zece fecioare, din Matei capitolul 25.

În vara și în toamna anului 1844, a fost proclamată solia: „Iată Mirele vine”. Cele două categorii, reprezentate prin fecioarele înțelepte și cele neînțelepte, se găseau atunci în biserică — o grupă care aștepta cu bucurie venirea Domnului și care se pregătea cu grijă pentru a se întâlni cu El; o altă grupă care, influențată de teamă și acționând din impuls, se mulțumise cu teoria adevărului, dar căreia îi lipsea harul lui Dumnezeu. În parabolă, când a venit mirele, „cele care au fost gata au intrat cu el la nuntă”. Venirea mirelui, arătată aici, are loc înainte de nuntă. Nunta reprezintă primirea de către Hristos a Împărăției Sale. Sfânta cetate, Noul Ierusalim, care este capitala și reprezentanta Împărăției, este numită „mireasa, soția Mielului”. Îngerul i-a spus lui Ioan: „Vino aici, și-ți voi arăta mireasa, soția Mielului”. „El m-a dus în Duhul, zice profetul, și mi-a arătat cetatea cea mare, Ierusalimul cel sfânt, coborând din cer de la Dumnezeu” (Apocalipsa 21, 9.10). Atunci este clar că mireasa reprezintă Cetatea cea sfântă, iar fecioarele care merg în întâmpinarea Mirelui sunt simbolul bisericii. În Apocalipsa, se spune despre poporul lui Dumnezeu că este oaspete la masa de nuntă (Apocalipsa 19, 9). Dacă sunt oaspeți, nu pot fi reprezentați și prin mireasă. Hristos, așa cum declarase profetul Daniel, va primi de la Cel Îmbătrânit de zile în ceruri „stăpânirea, slava și împărăția”; El va primi Noul Ierusalim, capitala Împărăției Sale, „pregătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei” (Daniel 7, 14; Apocalipsa 21, 2). După ce a primit Împărăția, va veni în slava Sa, ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor, pentru mântuirea poporului Său, care trebuie să „stea cu Avraam, Isaac și Iacov”, la masă în Împărăția Sa (Matei 8, 11; Luca 22, 30), pentru a participa la masa nunții Mielului.

Vestirea „Iată Mirele vine”, din vara anului 1844, a făcut ca mii de oameni să aștepte venirea imediată a Domnului. La timpul convenit, mirele a venit, dar nu pe pământ, cum așteptau oamenii, ci la Cel Îmbătrânit de zile în ceruri, la nuntă, să-și primească Împărăția. „Cele care erau gata, au intrat cu El la nuntă și s-a încuiat ușa.” Ei nu puteau fi prezenți în persoană la nuntă, deoarece ea are loc în ceruri, în timp ce ei sunt pe pământ. Urmașii lui Hristos trebuie „să aștepte pe Domnul când Se va întoarce de la nuntă” (Luca 12, 36). Însă trebuie să înțeleagă lucrarea Lui și să-L urmeze prin credință atunci când intră înaintea lui Dumnezeu. În sensul acesta se spune că ei merg la nuntă.

În parabolă, au intrat la nuntă aceia care aveau ulei în candelă. Aceia care, o dată ce au cunoscut adevărul din Scripturi, au avut și Duhul, și harul lui Dumnezeu și care, în noaptea celei mai amare încercări, au așteptat cu răbdare, cercetând Biblia după o lumină mai clară, au înțeles atât adevărul cu privire la Sanctuarul din ceruri, cât și noua slujire a Mântuitorului, iar prin credință L-au urmat în lucrarea Sa din Sanctuarul de sus. Toți aceia care, prin mărturia Scripturilor, primesc aceleași adevăruri îl urmează pe Hristos prin credință când intră înaintea lui Dumnezeu, pentru a aduce la îndeplinire ultima lucrare de mijlocire, la a

cărei încheiere să-și primească Împărăția — toți aceștia sunt reprezentați ca unii care intră la nuntă.

În parabola din Matei capitolul 22, este prezentat același tablou al nunții, iar judecata de cercetare este reprezentată clar ca având loc înainte de nuntă. Înainte de nuntă, Împăratul intră să-și vadă oaspeții, să vadă dacă toți sunt îmbrăcați în haine de nuntă, haina fără pată a caracterului, spălată și albită în sângele Mielului (Matei 22, 11; Apocalipsa 7, 14). Acela care este găsit fără haină de nuntă este aruncat afară, dar toți aceia care la cercetare sunt găsiți având haină de nuntă sunt primiți de Dumnezeu și socotiți vrednici să moștenească Împărăția și să stea pe tronul Său. Această lucrare de examinare a caracterului, de a hotărî cine sunt aceia care sunt pregătiți pentru Împărăția lui Dumnezeu, este judecata de cercetare, care încheie lucrarea din Sanctuarul de sus.

Când lucrarea de cercetare se va încheia, când cazurile acelor care în toate veacurile au mărturisit că sunt urmașii lui Hristos au fost examinate și hotărâte, atunci, și nu mai înainte, se va încheia harul, iar ușa milei se va închide. Astfel, printr-o singură declarație scurtă: „Cele care erau gata au intrat cu El la nuntă; și s-a încuiat ușa”, suntem aduși la slujirea finală a Mântuitorului, la data când lucrarea cea mare pentru mântuirea omului va fi terminată.

În serviciul sanctuarului pământesc care, așa cum am văzut, era o preînchipuire a serviciului din cel ceresc, când marele preot în ziua de ispășire intra în Sfânta Sfintelor, slujirea din prima despărțitură înceta. Dumnezeu porunci: „Să nu fie nimeni în cortul întâlnirii când va intra Aaron să facă ispășirea în sfântul locaș, până va ieși din el” (Leviticul 16, 17). Astfel că, atunci când Hristos a intrat în Sfânta Sfintelor pentru a aduce la îndeplinire lucrarea de încheiere a ispășirii, El a încetat slujirea în prima despărțitură. Dar când s-a încheiat slujirea din prima despărțitură, a început lucrarea din a doua despărțitură. Când în serviciul simbolic marele preot părăsea Sfânta în Ziua Ispășirii, intra înaintea lui Dumnezeu, pentru a prezenta acolo sângele jertfei pentru păcat în favoarea întregului Israel, care se pocăia cu adevărat de păcatele lui. Tot astfel și Hristos a terminat prima parte a lucrării Sale ca Mijlocitor al nostru, pentru a începe a doua parte a lucrării, mijlocind mai departe cu sângele Său înaintea Tatălui, în favoarea păcătoșilor.

Acest subiect n-a fost înțeles de adventiști în anul 1844. După trecerea timpului, când Mântuitorul a fost așteptat, ei tot mai credeau că venirea Sa era aproape; ei susțineau că ajunseseră la o criză serioasă și că lucrarea lui Hristos ca Mijlocitor al omului înaintea lui Dumnezeu încetase. Socoteau că Biblia învață că timpul de har al omului avea să se încheie cu puțin înainte de venirea reală a Domnului pe norii cerului. Acest lucru părea clar din acele texte biblice care arată spre un timp când oamenii vor căuta, vor bate și vor striga la ușa milei, dar ea nu se va mai deschide. Și mai aveau o problemă cu privire la data la care ei așteptaseră venirea lui Hristos, dacă aceasta n-ar marca mai degrabă începutul acestei perioade care urma să preceadă imediat revenirea Sa. Dând avertizarea că judecata este aproape, ei simțeau că lucrarea pentru lume fusese îndeplinită și se eliberaseră de povara de pe suflet pentru mântuirea păcătoșilor, în timp ce batjocurile răutăcioase și hulitoare ale celor nelegiuți li se părea a fi o altă dovadă că Duhul lui Dumnezeu fusese retras de la aceia care lepădaseră mila Sa. Toate acestea i-au întărit în credința că harul fusese închis sau, așa cum se exprimau ei atunci, „ușa milei se închisese”.

Dar, o dată cu cercetarea problemei sanctuarului, a venit o lumină mai clară. Au văzut că fuseseră corecți în credința că sfârșitul celor 2300 de zile, în anul 1844, marca o criză importantă. Dar, în timp ce era adevărat că ușa nădejzii și a harului — prin care oamenii timp de optsprezece secole au avut intrare la Dumnezeu — se închisese, a fost deschisă o altă ușă, iar iertarea păcatelor a fost oferită oamenilor prin mijlocirea lui Hristos în Locul Preasfânt. O parte a slujirii Sale se încheiase numai pentru a face loc alteia. Mai era încă „o ușă deschisă” către Sanctuarul ceresc, unde Hristos slujea în favoarea păcătoșului.

Acum au înțeles aplicarea acelor cuvinte ale Mântuitorului din Apocalipsa, adresate bisericii chiar pentru vremea aceea: „Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide: «Știu faptele tale: iată ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide.»” (Apocalipsa 3, 7.8).

Aceia care prin credință îl urmează pe Isus în marea lucrare de ispășire sunt cei care primesc binefacerile mijlocirii Sale în favoarea lor, în timp ce aceia care leapădă lumina ce scoate în evidență această lucrare de slujire nu sunt ajutați prin ea. Iudeii care au lepădat lumina dată la prima venire a lui Hristos și au refuzat să creadă în El ca Mântuitor al lumii n-au putut primi iertarea prin El. Când Isus, la înălțarea Sa, a intrat cu propriul sânge în Sanctuarul ceresc, pentru a revărsa asupra ucenicilor Săi binecuvântările mijlocirii Sale, iudeii au fost lăsați în întuneric total, pentru a continua jertfele și darurile lor inutile. Slujba simbolurilor și umbrelor încetase. Ușa prin care oamenii găsiseră până atunci intrare la Dumnezeu nu mai era deschisă. Iudeii refuzaseră să-L caute pe singura cale prin care putea fi găsit după aceea, prin slujba Sanctuarului din ceruri. De aceea, ei nu mai aveau nici o legătură cu Dumnezeu. Pentru ei, ușa era închisă. Nu aveau nici o cunoștință despre Hristos, ca fiind jertfa adevărată și unicul Mijlocitor înaintea lui Dumnezeu; de aceea ei n-au putut primi binefacerile mijlocirii Sale.

Starea iudeilor necredincioși ilustrează starea de neglijență și necredință a acelor care pretind că sunt creștini și care sunt neștiutori de bunăvoie cu privire la lucrarea milosului nostru Mare Preot. În serviciul simbolic, când marele preot intra în Locul preasfânt, întregului Israel i se cerea să se adune în jurul sanctuarului și, în modul cel mai solemn, să-și umilească sufletele înaintea lui Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor lor pentru a nu fi dați afară din adunare. Deci, cu mult mai important este ca, în această zi reală a ispășirii, să înțelegem lucrarea Marelui nostru Preot și să știm ce ni se cere să facem.

Oamenii nu pot lepăda avertizările pe care Dumnezeu le trimite în mila Sa și să rămână nepedepsiți. O solie a fost trimisă din cer lumii din zilele lui Noe și salvarea lor a depins de felul în care ei au tratat solia. Pentru că au lepădat avertizarea, Duhul lui Dumnezeu a fost retras de la cei păcătoși, care au pierit în apele potopului. În timpul lui Avraam, mila a încetat să mai stăruie pe lângă locuitorii vinovați ai Sodomei și toți, în afară de Lot împreună cu soția și cele două fiice, au fost mistuiți de focul trimis din cer. Tot așa a fost și în zilele lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu le-a declarat iudeilor necredincioși din generația aceea: „Vi se lasă casa pustie” (Matei 23, 38). Privind spre zilele de pe urmă, aceeași Putere infinită declară cu privire la aceia care „n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți”. „Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună; pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcerea în nelegiuire, să fie osândiți” (2 Tesaloniceni 2, 10-12). Când ei leapădă învățăturile Cuvântului Său, Dumnezeu își retrage Duhul de la ei și-i lasă pradă amăgirilor pe care le iubesc.

Dar Hristos încă mijlocește în favoarea omului, iar lumina va fi dată celor ce o caută. Cu toate că lucrul acesta n-a fost înțeles la început de către adventiști, a fost explicat după aceea, pe măsură ce Scripturile care definesc adevărata lor poziție au început să se deschidă înaintea lor.

După trecerea timpului din toamna anului 1844, a urmat o perioadă de mare încercare pentru aceia care păstrau credința adventă. Singura lor mângâiere, pe măsură ce primeau asigurarea că poziția lor era corectă, era lumina care le îndrepta mintea către Sanctuarul de sus. Unii au renunțat la credința lor în socotirea anterioară a perioadelor profetice și au atribuit agenților omenești sau lui Satana puternica influență a Duhului Sfânt care însoțise mișcarea adventă. O altă categorie susținea cu tărie că Domnul îi condusese în experiența lor de până atunci; și pentru că au așteptat, au vegheat și s-au rugat să cunoască voia lui Dumnezeu, au văzut că marele lor Mare Preot intrase într-o altă lucrare de slujire și, urmându-L prin credință, au fost conduși să înțeleagă și lucrarea de încheiere a bisericii. Ei

aveau o înțelegere mai clară a primei și a celei de a doua solii îngerești și erau pregătiți să primească și să dea lumii solemnă avertizare a îngerului al treilea din Apocalipsa capitolul 14.

Ellen White, Tragedia veacurilor, 423-431

În fața raportului vieții

„Mă uitam” spune profetul Daniel, „până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile Lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.” (Daniel 7, 9.10).

Astfel i-a fost prezentată profetului, în viziune, ziua aceea mare și solemnă, când caracterele și viețile oamenilor vor trebui să treacă pe dinaintea Judecătorului a tot pământul și când fiecare om va trebui să primească răsplata „după faptele sale”. Cel Îmbătrânit de zile este Dumnezeu Tatăl. Psalmistul spune: „Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu” (Psalmii 90, 2). El, izvorul oricărei existențe și al oricărei legi, este Acela care conduce judecata. Iar îngerii sfinți, ca slujitori și martori în număr de „zece mii de ori zece mii și mii de mii”, participă la acest mare tribunal.

„Și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-l slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum” (Daniel 7, 13.14). Venirea lui Hristos descrisă aici nu este a doua Sa venire pe pământ. El vine la Cel Îmbătrânit de zile, în cer, pentru a primi stăpânirea, slava și o împărăție care-l va fi dată la încheierea lucrării Sale de Mijlocitor. Această venire, și nu a doua Sa venire pe pământ, a fost prevestită în profeție ca având loc la încheierea celor 2300 de zile, în anul 1844. Însoțit de îngeri cerești, Marele nostru Preot intră în Sfânta Sfintelor și acolo Se înfățișează înaintea lui Dumnezeu, pentru a îndeplini ultimele acte ale slujirii Sale în favoarea omului — pentru a îndeplini lucrarea judecății de cercetare și pentru a face ispășire pentru toți aceia care au dreptul la binefacerile ei.

În serviciul jertfelor, numai aceia care veneau înaintea lui Dumnezeu, cu mărturisire și pocăință și ale căror păcate fuseseră trecute asupra sanctuarului prin sângele jertfei pentru păcat, aveau o parte în serviciul Zilei de Ispășire. Tot așa, în ziua cea mare a ispășirii finale și a judecății de cercetare, sunt luate în considerație numai cazurile acelor care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu. Judecata celor nelegiuți este o lucrare distinctă și separată și are loc mai târziu. „Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?” (1 Petru 4, 17)

Cărțile rapoartelor din ceruri, în care sunt trecute numele și faptele oamenilor, urmează să determine hotărârea judecății. Profetul Daniel spune: „S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile”. Apocalipsa, care descrie aceeași scenă, adaugă: „Și a fost deschisă o altă carte, care era cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea” (Apocalipsa 20, 12).

Cartea vieții cuprinde numele tuturor acelor care au intrat vreodată în serviciul lui Dumnezeu. Isus îi îndemna pe ucenici: „Bucurați-vă pentru că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Luca 10, 20). Pavel vorbește despre colaboratorii lui credincioși, „ale căror nume sunt scrise în cartea vieții” (Filipeni 4, 3). Daniel, privind spre „timpul încercării, așa cum n-a fost niciodată”, spune că poporul lui Dumnezeu va fi mântuit, „și anume toți aceia al căror nume a fost scris în carte”. Iar Ioan spune că numai aceia vor intra în cetatea sfântă a lui Dumnezeu, ale căror nume „sunt scrise în cartea vieții Mielului” (Daniel 12, 1; Apocalipsa 21, 27).

„O carte de aducere aminte” este scrisă înaintea lui Dumnezeu, în care sunt raportate faptele bune ale acelor care „se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui” (Maleahi 3, 16). Cuvintele lor de credință, faptele lor de iubire sunt scrise în ceruri. Neemia se referă la aceasta atunci când spune: „Adu-ți aminte de mine, Dumnezeule, ... și nu uita faptele mele evlavioase făcute pentru Casa Dumnezeului meu” (Neemia 13, 14). În cartea aducerii aminte a lui Dumnezeu este immortalizată orice faptă de dreptate. Acolo se înregistrează cu credincioșie orice ispită căreia i s-a rezistat, orice păcat biruit, orice cuvânt de milă duioasă care a fost exprimat. Și orice faptă de jertfire, orice suferință și orice durere suportată pentru Hristos sunt raportate acolo. Psalmistul spune: „Tu numeri pașii vieții mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta?” (Psalmii 56, 8)

Există și un raport al păcatelor oamenilor. „Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Eclesiastul 12, 14). „Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit”. Mântuitorul spune: „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12, 36.37). Planurile și motivele ascunse apar în acest registru care nu greșește; căci Dumnezeu „va aduce la lumină lucrurile ascunse ale întunericului și va da pe față gândurile inimii” (1 Corinteni 4, 5). „Iată este scris înaintea Mea ... nelegiuirile voastre împreună cu nelegiuirile părinților voștri — zice Domnul” (Isaia 65, 6.7, tr. eng.).

Lucrarea fiecărui om este trecută în revistă înaintea lui Dumnezeu și înregistrată la credincioșie sau necredincioșie. În dreptul fiecărui nume din cărțile cerului, este trecută cu o exactitate teribilă orice cuvânt rău, orice faptă egoistă, orice datorie neîndeplinită și orice păcat ascuns, orice prefăcătorie iscusită. Avertizările sau muștrările trimise de cer, dar neglijate, clipele risipite, ocaziile nefolosite, influența exercitată spre bine sau spre rău, cu rezultatele ei îndepărtate, toate sunt înregistrate de îngerul raportor.

Legea lui Dumnezeu este măsura prin care vor fi judecate caracterele și viețile oamenilor. Înțeleptul zice: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată” (Eclesiastul 12, 13.14). Apostolul Iacov îi îndemna pe frați: „Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei” (Iacov 2, 12).

Aceia care la judecată sunt „socotiți vrednici” vor avea parte de învierea dreptilor. Isus spunea: „dar cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți ... vor fi ca îngerii. Și vor fi fiii lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii” (Luca 20, 35.36). Și mai spunea: „și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață” (Ioan 5, 29). Dreptii cei morți nu vor fi înviați decât după judecata la care vor fi socotiți vrednici de „înviere și viață”. De aceea, nu vor fi prezenți în persoană la tribunal atunci când sunt cercetate rapoartele și când cazul lor este hotărât.

Isus Se va arăta ca apărător al lor, pentru a mijloci în favoarea lor înaintea lui Dumnezeu. „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos cel neprihănit” (1 Ioan 2, 1). „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi înaintea lui Dumnezeu.” „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 9, 24; 7, 25).

Când cărțile cu rapoarte sunt deschise la judecată, viața tuturor acelor care au crezut în Isus trece prin fața lui Dumnezeu. Începând cu aceia care au trăit la început pe pământ, Apărătorul nostru prezintă cazurile fiecărei generații, unul după altul, și judecata se încheie cu cei vii. Fiecare nume este amintit, fiecare caz este cercetat cu atenție. Nume sunt primite și nume sunt respinse. Dacă mai sunt păcate rămase în cărți, de care oamenii nu s-au pocăit și nu sunt iertate, numele lor sunt șterse din cartea vieții, iar raportul faptelor bune este șters din cartea de amintire a lui Dumnezeu. Domnul i-a spus lui Moise: „Pe acela care a păcătuit împotriva Mea îl voi șterge din cartea Mea” (Exod 32:33). Iar proorocul Ezechiel spune: „Însă dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, toată neprihănirea lui va fi uitată” (Ezechiel 18, 24).

Pentru toți aceia care s-au pocăit cu adevărat de păcat și prin credință au apelat la sângele lui Hristos ca jertfă ispășitoare, s-a scris iertare în dreptul numelui lor în cărțile cerului; pentru că au devenit părtași ai neprihănirii lui Hristos, iar caracterele lor sunt în armonie cu Legea lui Dumnezeu, păcatele lor vor fi șterse, iar ei vor fi socotiți vrednici de viața veșnică. Domnul declară prin profetul Isaia: „Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale” (Isaia 43, 25). Isus spune: „Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui”. „De aceea, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri” (Apocalipsa 3, 5; Matei 10, 32.33).

Interesul cel mai profund manifestat printre oameni față de hotărârile tribunalelor pământești reprezintă foarte slab interesul din curțile cerești atunci când numele scrise în cartea vieții vin la cercetare înaintea Judecătorului a tot pământul. Mijlocitorul divin pledează ca toți aceia care au biruit, prin credința în sângele Său, să fie iertați de nelegiuirile lor, să fie readuși în căminul lor din Paradis și să fie încoronați ca împreună-moștenitori cu El la „vechea stăpânire” (Mica 4, 8). În străduințele lui de a amăgi și a ispiti neamul omenesc, Satana a plănuț să zădărnicească planul lui Dumnezeu făcut la crearea omului; dar Hristos cere ca acest plan să fie adus la îndeplinire ca și cum omul n-ar fi păcătuit niciodată. El cere pentru poporul Său nu numai iertare deplină și îndreptățire desăvârșită, ci și o împărtășire de slava Sa și un loc pe tronul Său.

În timp ce Isus mijlocește pentru supușii harului Său, Satana îi acuză înaintea lui Dumnezeu ca fiind călcători ai Legii. Marele amăgitor a căutat să-i aducă la necredință, să-i facă să piardă încrederea în Dumnezeu, să-i despartă de dragostea Sa și să calce Legea. Acum el arată către raportul vieții lor, la defectele lor de caracter, la lipsa lor de asemănare cu Hristos, care L-a dezonorat pe Răscumpărătorul lor, la toate păcatele pe care el i-a ispitit să le săvârșească, și din cauza aceasta el îi pretinde ca supuși ai lui.

Isus nu le scuză păcatele, dar arată către pocăința lor, către credința lor și, cerând iertare în favoarea lor, își înalță mâinile rănite înaintea Tatălui și a îngerilor sfinți, spunând: Îi cunosc pe nume, i-am săpat pe palmele Mele. „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit; Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită” (Psalmii 51, 17). Iar pârâșului poporului Său îi spune: „Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el ... un tăciune scos din foc?” (Zaharia 3, 2). Hristos îi va îmbrăca pe cei credincioși cu neprihănirea Sa, pentru a putea prezenta înaintea Tatălui „o biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta” (Efeseni 5, 27). Numele lor sunt scrise în cartea vieții și despre ei stă scris: „Ei vor merge cu Mine îmbrăcați în alb, căci sunt vrednici” (Apocalipsa 3, 4).

În felul acesta se va împlini deplin făgăduința legământului nou, care zice: „Le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor”. „În zilele acelea, în vremea aceea — zice Domnul — se va căuta nelegiuirea lui Israel, și nu va mai fi, și păcatul lui Iuda și nu se va mai găsi” (Ieremia 31, 34; 50, 20). „În vremea aceea odrasla Domnului va fi plină de

măreție și slavă, și rodul țării va fi plin de strălucire și frumusețe pentru cei mântuiți ai lui Israel. Și cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi «sfânt», oricine va fi scris printre cei vii, la Ierusalim” (Isaia 4, 2-3).

Lucrarea judecării de cercetare și de ștergere a păcatelor trebuie îndeplinită înainte de a doua venire a Domnului. Deoarece morții trebuie judecați după lucrurile scrise în cărți, este cu neputință ca păcatele oamenilor să fie șterse după judecata la care sunt cercetate cazurile lor. Dar apostolul Petru spune lămurit că păcatele credincioșilor vor fi șterse „atunci când vor veni vremurile de reînviere de la fața Domnului și va trimite pe Isus Hristos” (Faptele Apostolilor 3, 19.20). Când se va încheia judecata de cercetare, Hristos va veni și răsplata va fi cu El, ca să dea fiecăruia după faptele pe care le-a făcut.

În serviciul jertfelor, marele preot, după ce făcea ispășirea pentru Israel, ieșea și binecuvânta adunarea. Tot astfel Hristos, la încheierea lucrării Sale de mijlocire, Se va arăta, „nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea” (Evrei 9, 28), pentru a binecuvânta poporul Său, care așteaptă, cu viață veșnică. Așa cum preotul îndepărta păcatele din sanctuar și le mărturisea pe capul țapului, tot astfel și Hristos va așeza toate aceste păcate asupra lui Satana, inițiatorul și instigatorul la păcat. Țapul care purta păcatele lui Israel era trimis „într-un ținut nelocuit” (Leviticul 16, 22); în același fel Satana, care poartă vina tuturor păcatelor la care a provocat pe poporul lui Dumnezeu să le facă, va fi legat pe pământ timp de o mie de ani, care în timpul acesta va fi pustiu, fără locuitori, și va suferi în cele din urmă pedeapsa deplină în foc, care îi va distruge pe toți nelegiuții. În felul acesta, marele Plan de Mântuire își va ajunge împlinirea în eradicarea finală a păcatului și în eliberarea tuturor acelor care au vrut să renunțe la fărâdelege.

În timpul rânduit pentru judecată — încheierea celor 2300 de zile în anul 1844 — a început lucrarea de cercetare și de ștergere a păcatelor. Toți aceia care au luat vreodată asupra lor numele lui Hristos trebuie să treacă prin lucrarea cercetării. Atât cei vii, cât și cei morți sunt judecați „după lucrurile care au fost scrise în cărți, după faptele lor”.

Păcatele pentru care nu s-au pocăit și n-au fost părăsite nu vor fi iertate și nici șterse din cărți, ci vor sta ca mărturie împotriva păcătosului în ziua lui Dumnezeu. Poate că faptele rele au fost săvârșite la lumina zilei sau la întunericul nopții; dar ele au fost deschise și descoperite înaintea Aceluia cu care avem de-a face. Îngerii lui Dumnezeu au fost martori la fiecare păcat și l-au înregistrat în rapoartele care nu greșesc. Păcatul poate fi ascuns, negat, acoperit de tată, de mamă, de soție, de copii și de prieteni; nimeni altul în afară de făptașul vinovat n-ar putea să aibă nici cea mai slabă bănuială cu privire la păcat; dar el este descoperit în fața inteligențelor cerului. Întunericul nopții celei mai întunecate, tănuirea cea mai meșteșugită nu sunt în stare să acopere nici măcar un gând de cunoașterea Celui veșnic. Dumnezeu are un raport exact cu privire la orice faptă nedreaptă și lucrare necinstită. El nu este indus în eroare de aparența de evlavie. El nu face greșeli în aprecierea caracterului. Oamenii pot fi înșelați de cei stricați cu inima, dar Dumnezeu pătrunde prin toate prefăcătoriile și citește viața interioară.

Cât de solemn este gândul acesta! Zi după zi, trecând în veșnicie, duce cu ea povara rapoartelor pentru cărțile din ceruri. Cuvintele o dată rostite și faptele o dată făcute nu mai pot fi retrase. Îngerii au înregistrat atât binele, cât și răul. Cuceritorul cel mai puternic de pe pământ nu poate chema înapoi nici măcar raportul unei singure zile. Faptele noastre, cuvintele noastre, chiar și cele mai ascunse motive, toate au greutatea lor în hotărârea viitorului nostru, pentru fericire sau nenorocire. Deși pot fi uitate de noi, ele vor da mărturie pentru îndreptățirea sau pentru condamnarea noastră.

Așa după cum trăsăturile feței sunt reproduse cu o exactitate fără greș pe planșeta lăcuită a artistului, tot astfel caracterul este reprodus cu credincioșie în cărțile de sus. Și totuși cât de puțin interes se manifestă cu privire la raportul care trebuie să fie supus privirii ființelor cerești. Dacă s-ar putea da la o parte vălul care desparte lumea vizibilă de cea invizibilă, iar fiii oamenilor l-ar vedea pe îngerul raportor înregistrând orice cuvânt și faptă cu

care va trebui să se întâlnească la judecată, câte cuvinte care se rostesc zilnic ar rămâne nerostite și câte fapte ar rămâne nefăcute!

La judecată va fi cercetat felul în care a fost întrebuințat fiecare talant. Cum am folosit capitalul încredințat de cer? Va primi Domnul, la venirea Sa, ce I se cuvine cu dobândă? Am întrebuințat noi puterile încredințate nouă, ale brațului, ale inimii și ale creierului, spre slava lui Dumnezeu și spre binecuvântarea lumii? Cum am folosit timpul, condeiul, glasul, banii, influența? Ce am făcut pentru Hristos în persoana săracului, a celui îndurerat, a orfanului sau a văduvei? Dumnezeu ne-a făcut depozitarii Cuvântului Său sfânt; ce am făcut cu lumina și cu adevărul pe care le-am primit pentru a-i face pe oameni înțelepți spre mântuire? Nici o valoare nu are doar mărturisirea „creinței în Hristos”; numai dragostea care se arată prin fapte este socotită autentică. Totuși numai dragostea este aceea care dă valoare fiecărei fapte în ochii cerului. Tot ce este făcut din dragoste, oricât de neînsemnat ar părea în aprecierea oamenilor, este primit și răsplătit de Dumnezeu.

Egoismul ascuns al oamenilor este descoperit în cărțile din ceruri. Acolo se găsește raportul datoriilor neîmplinite față de semenii lor, de uitare a cererilor Mântuitorului. Acolo se va vedea cât de adesea i-au fost date lui Satana timpul, gândul și puterea care îi aparțin lui Hristos. Trist este raportul pe care îl duc îngerii în ceruri. Ființe inteligente, care pretind că îl urmează pe Hristos, sunt preocupate în câștigarea de averi pământești sau în procurarea de plăceri lumești. Bani, timp și putere se jertfesc pentru etalare și pentru îngăduință de sine; însă momentele devotate rugăciunii, cercetării Scripturilor, umilirii sufletului și mărturisirii păcatelor sunt puține.

Satana inventează nenumărate planuri pentru a ne ocupa mintea, așa ca ea să nu stăruie asupra lucrării pe care ar trebui să o cunoaștem foarte bine. Arhiamăgitorul urăște adevărurile mari, care scot în evidență o jertfă ispășitoare și un Mijlocitor puternic. El știe că, în ceea ce-l privește, totul depinde de abaterea minților de la Isus și de la adevărul Său.

Aceia care vor să se împărtășească de meritele mijlocirii Sale nu trebuie să îngăduie nimănui să se amestece în datoria lor față de o sfințenie desăvârșită, în temere de Dumnezeu. Ceasurile prețioase, în loc să fie dedicate plăcerii, expunerii sau căutării de câștiguri, ar trebui devotate studiului cu rugăciune stăruitoare a Cuvântului Adevărului. Subiectul cu privire la Sanctuar și la judecata de cercetare trebuie să fie clar înțeleș de către poporul lui Dumnezeu. Toți au nevoie de o cunoaștere personală a poziției și a lucrării Marelui lor Preot. Altfel, le va fi cu neputință să arate credința care este absolut necesară în vremea aceasta sau să ocupe locul pe care Dumnezeu dorește ca ei să-l ocupe. Fiecare are un suflet de câștigat sau de pierdut. Fiecare are un caz ce trebuie să se înfățișeze înaintea barei de judecată a lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să se întâlnească față în față cu Judecătorul cel mare. Cât de important este deci ca fiecare minte să contemple cât mai des scena solemnă în care se va ține judecata și se vor deschide cărțile, când, așa cum spune Daniel, fiecare trebuie să-și primească plata la sfârșitul zilelor.

Toți aceia care au primit lumină cu privire la acest subiect trebuie să dea mărturie despre adevărurile mari pe care Dumnezeu le-a încredințat lor. Sanctuarul din ceruri este chiar centrul lucrării lui Hristos în favoarea oamenilor. El cuprinde orice suflet care trăiește pe pământ. El deschide privirii Planul de Mântuire, aducându-ne foarte aproape de încheierea vremii și descoperindu-ne sfârșitul plin de biruință, în lupta dintre neprihănire și păcat. Este de o importanță copleșitoare ca toți să cerceteze cu grijă aceste subiecte și să fie în stare să dea un răspuns oricui le cere socoteală de nădejdea care este în ei.

Mijlocirea lui Hristos în favoarea omului, din Sanctuarul de sus, este tot atât de importantă, pentru Planul de Mântuire, ca moartea Sa pe cruce. Prin moartea Sa, El a început acea lucrare, pe care, după înviere, S-a înălțat să o desăvârșească în ceruri. Trebuie să intrăm prin credință dincolo de perdea, „unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător” (Evrei 6, 20). Acolo se reflectă lumina de la crucea de pe Calvar. Acolo putem câștiga o înțelegere mai clară a tainelor mântuirii. Mântuirea omului a fost adusă la

îndeplinire cu un preț infinit pentru cer; jertfa adusă împlinește cererile cele mai mari ale Legii lui Dumnezeu călcate de om. Isus a deschis calea către tronul Tatălui și, prin mijlocirea Sa, dorința sinceră a tuturor acelor care vin la El în credință poate fi prezentată înaintea lui Dumnezeu.

„Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare” (Proverbe 28, 13). Dacă aceia care își ascund și își scuză păcatele ar vedea cum se bucură Satana de ei, cum le reproșează Domnului Hristos și sfinților îngeri, arătând spre viața lor, s-ar grăbi să-și mărturisească păcatele și să le părăsească. Prin defectele de caracter, Satana lucrează pentru a pune stăpânire pe toată ființa și el știe că, dacă aceste defecte sunt cultivate, va avea succes. De aceea el caută fără încetare să-i amăgească pe urmașii lui Hristos cu sofisticăria lui fatală că ei nu pot fi biruitori. Dar Isus mijlocește în favoarea lor cu mâinile Sale rănite, cu trupul Său zdrobit și declară tuturor acelor care Îl urmează: „Harul Meu îți este de ajuns” (2 Corinteni 12, 9). „Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11, 29.30). Nimeni deci să nu socotească defectele sale ca fiind de nevindecat. Dumnezeu va da credință și har pentru a le învinge.

Trăim acum în ziua cea mare de ispășire. În serviciul simbolic, atunci când marele preot făcea ispășire pentru Israel, tuturor li se cerea să-și întristeze sufletele prin pocăință de păcat și prin umilire înaintea lui Dumnezeu, ca să nu fie nimiciți din poporul lui Dumnezeu. În același fel, toți aceia care vor ca numele lor să rămână în cartea vieții trebuie ca acum, în puținele zile de har care au mai rămas, să-și umilească sufletele înaintea lui Dumnezeu prin întristarea pentru păcat și prin pocăință adevărată. Trebuie să se dea pe față o cercetare de inimă profundă și sinceră. Spiritul ușuratic și frivol, îngăduit de atâția care pretind că sunt creștini, trebuie îndepărtat. În fața tuturor acelor care vor să-și supună înclinațiile rele ce vor să stăpânească, stă o luptă stăruitoare. Lucrarea de pregătire este o lucrare personală. Nu suntem mântuiți în grup. Curăția și devoțiunea unuia nu vor împlini lipsa acestor calități la altul. Chiar dacă toate popoarele trebuie să treacă prin fața judecății lui Dumnezeu, El va cerceta cazul fiecăruia în parte cu tot atâta atenție ca și când n-ar mai exista altă ființă pe pământ. Fiecare trebuie să fie încercat și dovedit fără pată sau zbârcitură sau altceva de felul acesta.

Solemne sunt scenele legate de încheierea lucrării de ispășire. Interesele care se cuprind în ea sunt copleșitoare. Judecata are loc acum în Sanctuarul de sus. Această lucrare continuă timp de mulți ani. În curând — nimeni nu știe cât de curând — ea va ajunge la cei vii. În prezența înfricoșătoare a lui Dumnezeu, viața noastră trebuie să vină la cercetare. În această vreme, mai presus de orice, se cuvine ca fiecare suflet să ia seama la avertizarea lui Hristos: „Luați seama, vegheați și rugați-vă; căci nu știți când va veni vremea aceea” (Marcu 13, 33). „Dacă nu vegheați, voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine” (Apocalipsa 3, 3).

Când lucrarea judecății de cercetare se încheie, soarta tuturor va fi hotărâtă pentru viață sau pentru moarte. Timpul de har se încheie cu puțin înainte de venirea Domnului pe norii cerului. Hristos, privind la timpul acesta, spune în cartea Apocalipsei: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe! Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta Lui” (Apocalipsa 22, 11.12).

Atât cel neprihănit, cât și cel păcătos vor trăi împreună pe pământ în starea lor muritoare — oamenii vor sădi și vor clădi, vor mânca și vor bea, neștiind că hotărârea finală și irevocabilă a fost pronunțată în Sanctuarul de sus. Înainte de potop, după ce Noe a intrat în corabie, Dumnezeu l-a închis înăuntru, iar pe cei păcătoși, afară; dar, timp de șapte zile, oamenii, neștiind că soarta lor a fost pecetluită, și-au continuat viața fără grijă și iubitoare de

plăceri și și-au bătut joc de avertismentele cu privire la judecata care se apropia. „Tot așa, spune Mântuitorul, va fi și la venirea Fiului omului” (Matei 24, 39). Pe tăcute și pe neobservate, la fel ca hoțul în miez de noapte, va veni ora hotărâtoare, care va stabili soarta fiecărui om, retragerea finală a darului milei de la oamenii vinovați.

„Vegheați deci ... ca nu cumva, venind pe neașteptate, să vă găsească dormind” (Marcu 13, 35.36). Este primejdioasă starea acelor care, obosiți de veghere, se întorc la atracțiile lumii. În timp ce omul de afaceri este captivat de urmărirea câștigului, în timp ce iubitorul de plăceri caută satisfacerea poftelor, în timp ce fiica modei își aranjează podoabele, s-ar putea ca în ceasul acela Judecătorul întregului pământ să rostească sentința: „Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit prea ușor” (Daniel 5, 27).

Ellen White, Tragedia veacurilor, 479-491

Sanctuarul și ultima solie de har

Temelia și stâlpul credinței advente a fost versetul din Daniel 8, 14, mai presus de toate celelalte: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sanctuarul va fi curățit.” Aceste cuvinte erau bine cunoscute de toți cei ce credeau că Domnul venea curând. Această profeție a fost repetată cu bucurie de mii de oameni, ca lozincă a credinței lor. Toți simțeau că de evenimentele aduse astfel în atenție depindeau așteptările lor cele mai strălucite și speranțele lor cele mai de preț. S-a arătat că aceste zile profetice se terminau în toamna anului 1844. Ca și restul lumii creștine, adventiștii credeau pe atunci că pământul, sau o parte a lui, era sanctuarul, iar curățirea sanctuarului nu putea să însemne decât purificarea pământului prin foc în marea zi din urmă. Ei înțelegeau că acest lucru va avea loc la a doua venire a Domnului Hristos. De aici au tras concluzia că Hristos avea să se întoarcă pe pământ în anul 1844.

Dar timpul arătat a trecut și Hristos n-a venit. Credincioșii știau că nu se putea să dea greș Cuvântul lui Dumnezeu; trebuie că felul în care interpretaseră ei profeția era greșit; dar unde era greșeala? Mulți s-au grăbit să taie nodul dificultății negând că perioada celor 2300 de zile se termina în anul 1844. Nu putea fi dat nici un motiv pentru această poziție, decât faptul că Hristos nu a venit la timpul așteptat. Ei argumentau că, dacă zilele profetice s-ar fi terminat în anul 1844, Hristos ar fi venit atunci să curețe sanctuarul, purificând pământul prin foc; și că, de vreme ce El n-a venit, nu se poate ca perioada să se fi încheiat.

Deși majoritatea adventiștilor a abandonat calculul perioadelor profetice făcut anterior, și în consecință a negat corectitudinea mișcării bazate pe el, câțiva n-au vrut să renunțe la punctele de credință și experiență care erau susținute de Scripturi și de mărturia specială a Duhului lui Dumnezeu. Ei credeau că adoptaseră principii sănătoase de interpretare în studiul Scripturilor și că era de datoria lor să se țină tare de adevărurile deja câștigate și să urmeze în continuare aceeași cale de cercetare a Bibliei. Cu rugăciune fierbinte, ei și-au revizuit poziția și au studiat Scripturile ca să-și descopere greșeala. Neputând să vadă nici o eroare în explicația perioadelor profetice, au fost conduși să examineze mai îndeaproape subiectul sanctuarului.

Sanctuarul pământesc și sanctuarul ceresc

În investigațiile lor, au aflat că sanctuarul pământesc, construit de Moise la porunca lui Dumnezeu potrivit cu modelul ce i-a fost arătat pe munte, era „o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe”; că cele două locuri sfinte ale sale erau

„chipurile lucrurilor care sunt în ceruri”; că Hristos, Marele nostru Preot, este „slujitor al locului prea sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul”; că „Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.” Evrei 9, 9, 23; 8, 2; 9, 24. {IM 376.2}

Sanctuarul din cer, în care Domnul Isus slujește în favoarea noastră, este marele original, iar sanctuarul construit de Moise era o copie a acestuia. După cum sanctuarul de pe pământ avea două încăperi, sfânta și sfânta sfintelor, există două locuri sfinte și în sanctuarul din cer. Chivotul ce conținea legea lui Dumnezeu, altarul tămâierii și alte instrumente de slujire care se găseau în sanctuarul pământesc erau duplicate ale celor din sanctuarul de sus. Într-o viziune sfântă, apostolului Ioan i s-a permis să intre în cer și să vadă sfeșnicul și altarul tămâierii și, când „templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis,” a mai văzut și „chivotul legământului Său.” Apocalipsa 4, 5; 8, 3; 11, 19.

Cei care căutau adevărul au găsit dovezi incontestabile ale existenței unui sanctuar în cer. Moise a făcut sanctuarul pământesc după un model ce i-a fost arătat. Pavel a declarat că acel model era adevăratul sanctuar care este în cer. (Evrei 8, 2.5). Ioan a mărturisit că l-a văzut în cer.

La încheierea celor 2300 de zile, în anul 1844, pe pământ nu mai exista de multe secole nici un sanctuar; de aceea, sanctuarul din cer trebuie să fie acela despre care se vorbește în declarația: „Până vor trece 2300 de seri și dimineți; apoi sfântul locaș va fi curățit.” Dar cum poate sanctuarul ceresc să aibă nevoie de curățire? Întorcându-se iarăși la Scripturi, cercetătorii profeției au aflat că această curățire nu însemna îndepărtarea impurităților fizice, deoarece trebuia făcută cu sânge și, prin urmare, trebuie să fie o curățire de păcat. Apostolul spune: „Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri au trebuit curățite în felul acesta [cu sângele animalelor], trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea [chiar sângele scump al lui Hristos].” Evrei 9, 23.

Pentru a obține o cunoaștere mai profundă a curățirii despre care vorbește profeția, a fost necesară înțelegerea serviciului din sanctuarul ceresc. Acest lucru putea fi învățat numai din slujba sanctuarului pământesc; deoarece Pavel declară că preoții care slujeau acolo reprezentau „chipul și umbra lucrurilor cerești.” Evrei 8, 5.

Curățirea sanctuarului

După cum în vechime păcatele poporului erau transferate simbolic asupra sanctuarului pământesc, prin sângele jertfei pentru păcat, și păcatele noastre sunt transferate, în fapt, asupra sanctuarului ceresc, prin sângele lui Hristos. După cum curățirea tipică a celui pământesc era îndeplinită prin îndepărtarea păcatelor cu care fusese mânjit, la fel și curățirea antitipică celui ceresc trebuie îndeplinită prin îndepărtarea, sau ștergerea, păcatelor înregistrate acolo. Aceasta necesită o examinare a cărților de aducere aminte pentru a determina cine, prin căința de păcat și credința în Hristos, este îndreptățit să beneficieze de ispășirea Lui. Așadar, curățirea sanctuarului implică o judecată de cercetare. Această lucrare trebuie îndeplinită înainte de venirea lui Hristos ca să-și mântuiască poporul, deoarece, atunci când vine, răsplata Lui este cu El, ca să dea fiecăruia după faptele lui. (Apocalipsa 22, 11.)

Astfel, cei care au urmărit lumina crescândă a cuvântului profetic au văzut că, în loc de a veni pe pământ la încheierea celor 2300 de zile, în anul 1844, Domnul Hristos a intrat în locul prea sfânt al sanctuarului ceresc, în prezența lui Dumnezeu pentru a îndeplini lucrarea de încheiere a ispășirii, pregătitoare pentru venirea Lui.

A treia solie îngerească

Când Hristos a intrat în sfânta sfintelor din sanctuarul ceresc, pentru a săvârși încheierea lucrării de ispășire, le-a încredințat slujitorilor Lui ultima solie de har ce trebuia dată lumii. Aceasta este avertizarea îngerului al treilea din Apocalipsa 14. Imediat după proclamarea ei, profetul Îl vede pe Fiul omului venind în slavă ca să recolteze secerișul pământului.

După cum a fost prezis în Scripturi, slujba lui Hristos în locul prea sfânt a început la încheierea perioadei profetice, în anul 1844. Cuvintele lui Ioan din Apocalipsa 11, 19 se aplică tocmai la acest timp: „Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis: și s-a văzut chivotul legământului Său.” Chivotul legământului lui Dumnezeu se află în al doilea compartiment al sanctuarului. Când Domnul Hristos a intrat acolo să slujească în favoarea păcătosului, această parte din interiorul templului a fost deschisă și s-a văzut chivotul lui Dumnezeu. Maiestatea și puterea lui Dumnezeu s-au descoperit aceluia care, prin credință, Îl vedeau pe Mântuitorul în lucrarea Lui de mijlocire. Când poalele slavei au umplut templul, lumina din sfânta sfintelor s-a revărsat asupra poporului Său așteptător de pe pământ.

Ei Îl urmaseră prin credință pe Marele lor Preot din sfânta în sfânta sfintelor și L-au văzut mijlocind cu sângele Său înaintea chivotului lui Dumnezeu. În acel chivot sfânt se află Legea Tatălui, aceeași Lege care a fost rostită de Însuși Dumnezeu, în mijlocul tunetelor, la Sinai și scrisă cu propriu-I deget pe tablele de piatră. Nici o poruncă nu a fost anulată; nici o iotă sau frântură nu a fost schimbată. Când i-a dat lui Moise o copie a Legii Lui, Dumnezeu a păstrat mărețul original în sanctuarul de sus. Cercetând preceptele sfinte, căutătorii adevărului au găsit, chiar în sânul Decalogului, porunca a patra, așa cum a fost proclamată pentru prima oară: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.” Exod 20:8-11.

Duhul lui Dumnezeu a impresionat inimile acestor cercetători ai Cuvântului Său. Ei s-au convins că încălcaseră din neștiință porunca a patra, nerespectând ziua de odihnă a Creatorului. Au început să examineze motivele pentru care este ținută ziua întâi a săptămânii în locul zilei sfințite de Dumnezeu. Nu au putut găsi în Scripturi nici o dovadă că porunca a patra ar fi fost desființată sau că Sabatul ar fi fost schimbat; binecuvântarea care a sfințit la început ziua a șaptea nu a fost niciodată îndepărtată. Ei căutaseră cu sinceritate să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu, iar acum, când se vedeau călcători ai Legii Sale, întristarea le-a umplut inimile. Îndată și-au dovedit credințioșia față de Dumnezeu, sfințind Sabatul Lui.

Multe și stăruitoare au fost eforturile depuse pentru a le răsturna credința. Toți puteau să vadă că, dacă sanctuarul pământesc era un chip sau o copie a celui ceresc, Legea depozitată în chivotul de pe pământ era o transcriere exactă a Legii din chivotul din cer, iar acceptarea adevărului cu privire la sanctuarul ceresc implica recunoașterea pretențiilor Legii lui Dumnezeu și a caracterului obligatoriu al Sabatului poruncii a patra.

Cei care au acceptat lumina cu privire la mijlocirea lui Hristos și la caracterul veșnic al Legii lui Dumnezeu au văzut că tocmai acestea erau adevărurile scoase în evidență în solia îngerului al treilea. Îngerul declară: „Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14, 12. Acest text este precedat de o avertizare solemnă și grozavă: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui.” Apocalipsa 14, 9.10. Pentru înțelegerea acestei solii era necesară o

interpretare a simbolurilor folosite. Ce reprezentau fiara, icoana și semnul? Din nou, cei care căutau adevărul s-au întors la studiul profețiilor.

Fiara și icoana ei

Prin această primă fiară este reprezentată biserica romano-catolică, un corp ecleziastic îmbrăcat cu putere civilă, având autoritatea să-i pedepsească pe toți dizidenții. Chipul fiarei reprezintă un alt corp religios îmbrăcat cu puteri asemănătoare. Formarea acestui chip este lucrarea acelei fiare care s-a ridicat în pace și pretindea a fi blândă și care este un simbol frapant al Statelor Unite ale Americii. Aici trebuie găsită icoana papalității. Când bisericile din țara noastră, unindu-se cu privire la punctele de credință comune, vor influența statul să impună decretele lor și să susțină instituțiile lor, atunci America protestantă va forma un chip al ierarhiei romane. Atunci biserica adevărată va fi asaltată prin persecuție, la fel ca poporul lui Dumnezeu de altădată.

Fiara cu coarne ca de miel poruncește ca „toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei.” Apocalipsa 13, 16.17. Acesta este semnul despre care ne avertizează al treilea înger — semnul fiarei dintâi, adică papalitatea; de aceea trebuie căutat între trăsăturile caracteristice ale acelei puteri. Profetul Daniel a declarat că biserica romană, simbolizată prin cornul cel mic, avea să se gândească să schimbe vremurile și Legea (Daniel 7, 25), iar Pavel o descrie ca omul fărădelegii (2 Tesaloniceni 2, 3.4), care avea să se înalțe mai presus de Dumnezeu. Numai schimbând Legea lui Dumnezeu putea papalitatea să se înalțe mai presus de Dumnezeu; oricine înțelege acest lucru și totuși păzește Legea astfel schimbată dă cinste supremă puterii care a făcut schimbarea.

Porunca a patra, pe care Roma s-a străduit s-o înlăture, este singura poruncă din Decalog care arată către Dumnezeu ca fiind Creatorul cerurilor și al pământului, deosebindu-l astfel pe adevăratul Dumnezeu de dumnezeii falși. Sabatul a fost instituit pentru a comemora lucrarea creației și a îndrepta astfel mintea oamenilor către Dumnezeul cel viu și adevărat. Puterea Sa creatoare este menționată peste tot în Scripturi, ca dovadă că Dumnezeul lui Israel este superior zeităților păgâne. Dacă Sabatul ar fi fost întotdeauna păstrat gândurile și afecțiunea omului s-ar fi îndreptat către Făcătorul lui ca subiect al venerației și închinării și n-ar fi existat niciodată vreun idolatru, ateu sau necredincios.

Acea instituție care arată către Dumnezeu ca fiind Creatorul este un semn al autorității Sale de drept asupra ființelor pe care le-a întocmit. Schimbarea Sabatului este semnul autorității bisericii Romane. Cei care înțeleg cerințele poruncii a patra și totuși aleg să țină sabatul fals în locul celui adevărat aduc, prin aceasta, un omagiu tocmai acelei puteri care a introdus falsul sabat.

O solie solemnă

Cea mai înfricoșătoare amenințare adresată vreodată muritorilor este cuprinsă în solia îngerului al treilea. Păcatul care provoacă mânia lui Dumnezeu neamestecată cu milă trebuie să fie unul teribil. Oamenii nu trebuie lăsați în întuneric cu privire la această chestiune; avertizarea împotriva acestui păcat trebuie dată lumii înainte să cadă pedeapsa judecăților lui Dumnezeu, ca toți să poată ști de ce va veni aceasta și să aibă ocazia să scape de ea.

În cadrul mării lupte se diferențiază două clase distincte și opuse. Una „se închină fiarei și chipului ei și primește semnul ei”, aducând astfel asupra sa judecățile grozave cu care amenință îngerul al treilea. Oamenii din cealaltă categorie, în puternic contrast cu lumea, „țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14, 9.12.

Acestea au fost adevărurile importante descoperite înaintea celor care au primit solia îngerului al treilea. Când și-au revizuit experiența, de la prima proclamare a celei de a doua veniri a Domnului Hristos și până la trecerea timpului așteptat în 1844, ei au văzut explicația dezamăgirii lor, iar speranța și bucuria le-au însuflețit iarăși inimile. Lumina de la sanctuar strălucea asupra trecutului, prezentului și viitorului, iar ei au cunoscut că Dumnezeu îi condusese prin providența Lui care nu greșește niciodată. Cu un nou curaj și o credință mai fermă, ei s-au alăturat vestirii soliei de avertizare a celui de-al treilea înger. Din anul 1844, ca împlinire a profeției îngerului al treilea, atenția lumii a fost atrasă către adevăratul Sabat și un număr tot mai mare de oameni se întorc la ținerea zilei sfinte a lui Dumnezeu.

Ellen White, Istoria mântuirii, 375-383

Înaintarea în experiența creștină

„Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă. De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. De aceea voi fi gata să vă aduc totdeauna aminte de lucrurile acestea, cu toate că le știți, și sunteți tari în adevărul pe care-l aveți.” (2 Petru 1:1-12)

Observați că harul, neprihănirea, trebuie să fie adăugate încontinuu, iar dacă acestea sunt în voi din belșug, nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește cunoștința deplină a Domnului nostru Isus Hristos.

Acesta este un subiect asupra căruia putem să medităm, un subiect pentru multe cuvântări. Dar, nu vreau să vă prezint decât câteva idei de data aceasta, și am dori să înțelegeți nevoia de a progresa. Nu puteți fi un creștin roditor, și nu puteți avea cunoștința despre Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos, dacă nu sunteți un creștin practic, dacă nu progresați încontinuu în viața dumnezeiască. Aceasta este de cea mai mare importanță. Mulți par să creadă că odată ce au coborât în apă și au fost botezați, iar numele lor au fost scrise în registrele bisericii, lucrarea este sfârșită. Poate că ei au gustat din cunoștința lumii viitoare, poate că au primit dovada că sunt copii ai lui Dumnezeu, dar pe acestea nu le pot păstra decât dacă continuă să progreseze.

Este imposibil pentru ei să obțină cunoștință despre Isus Hristos și despre lumina și cunoștința Sa, dacă nu înaintează și nu sunt învățați, care strâng har după har. Dacă nu aduc în casele lor religia practică, în curând o vor pierde cu totul. Vor continua să meargă la

adunare, să îndeplinească forme, să se roage, să îndemne, probabil chiar să dețină funcții în biserică, dar dacă nu înaintează în continuu, vor fi în lipsă și vor aluneca în vechea lor stare lipsită de evlavie, și vor fi ca orice alt păcătos. Este foarte important să adunăm tot timpul har după har, iar dacă noi adunăm, Dumnezeu va înmulți. În măsura în care adunăm, Dumnezeu își va înmulți harul față de noi.

Cei care fac faptele dușmanului și totuși poartă numele Domnului, mint. Ei își afirmă credința în Biblie și totuși, aceasta este departe de viața și de caracterul lor. În loc să-l reprezinte pe Isus, în caracterul pe care îl descoperă lumii, ei reprezintă faptele lui Satana, faptele întunericii. Astfel de nume care se află în registrele bisericii, cu toate că probabil susțin biserica cu mijloacele lor, în pofida acestui lucru, sunt pietre de poticnire pentru biserică în fiecare zi, atât timp cât sunt în ea.

Aș vrea să prezentăm felul în care putem înainta în viața dumnezeiască. Mulți se scuză spunând „eu nu pot să mă ridic până la cutare standard”. Ce înțelegeți prin „cutare standard”? Vreți să spuneți că jertfa de pe Calvar în favoarea omenirii, a fost o jertfă imperfectă? Nu ni s-a acordat prin ea suficient har și destulă putere ca să nu mai lucrăm sub influența defectelor și tendințelor noastre naturale? Nu ne-a fost dat un Mântuitor complet? Sau vreți să puneți vina pe Dumnezeu? Voi spuneți că este din cauza păcatului lui Adam. Voi spuneți: „nu eu sunt vinovat pentru păcatul lui; eu nu sunt răspunzător pentru vina și pentru căderea lui. Iar acum, în mine sunt toate aceste tendințe naturale și, cu ce sunt eu de vină dacă acționez în urma acestor tendințe naturale?” Dar cine este de vină? Dumnezeu? De ce l-a lăsat Dumnezeu pe Satana să aibă putere asupra naturii umane? Acestea sunt acuzații aduse împotriva Dumnezeului cerului. El vă va da ocazia, dacă aceasta vreți, ca în cele din urmă să vă prezentați acuzațiile împotriva Lui. Atunci își va prezenta și El acuzațiile Lui împotriva voastră, când veți fi duși înaintea curții Lui de judecată.

Și cum își va pleda El cazul? „Cunosc toate relele și toate ispitele cu care sunteți înconjurați. De aceea l-am trimis în lumea voastră pe Fiul Meu Isus Hristos, ca să vă descopere puterea Mea, tăria Mea; să vă facă cunoscut că Eu sunt Dumnezeu și că Eu vreau să vin în ajutorul vostru ca să vă scot de sub puterea dușmanului și, să vă dau ocazia să puteți recâștiga chipul moral al lui Dumnezeu.” Dumnezeu l-a trimis pe Fiul său, Cel ce era ca și El, una cu Tatăl, iar El a suportat insulta, rușinea și batjocura pentru noi, ca în cele din urmă să moară de moartea cea mai infamă, pe Calvar. Satana l-a întâmpinat cu împotriviri, imediat ce a intrat în lume. Dar El le-a ținut piept, nu le-a ocolit nici un pic. Dacă nu ar fi căutat puterea pe care l-o dădea Dumnezeu, nu ar fi rezistat asalturilor inamicului. Dar Isus a rezistat și, cu toate că a fost atacat la fiecare pas, și a fost presat la fiecare pas, totuși, în această lume s-a dat bătălia cu puterile întunericii.

De ce nu a fost distrus diavolul? De ce puneți astfel de întrebări? Nu a știut Dumnezeu ce era mai bine să facă? Nu ar fi distrus încrederea în Dumnezeu? Nu ar fi aruncat o umbră asupra lui Dumnezeu distrugerea diavolului, a celui care deținea o poziție în inima universului? Singurul fel în care se putea descoperi înclinația lui Satana, era acordarea șansei de a-și dezvolta această înclinație și de a se dovedi vrednic de condamnare și de moarte. Astfel, Dumnezeul cerului, cu toate că nu l-a distrus pe Satana, l-a dat pe Fiul Său pentru a contracara influența Satanei. Iar când l-a dat pe Fiul Său, s-a dat pe Sine, și chipul lui Dumnezeu a intrat în lumea noastră. Pentru ce? Ca noi să putem să fim tari cu Dumnezeu.

Hristos a trebuit să lupte cu dușmanul. Ce făcuse Satana înainte ca Hristos să vină în lume? Se luptase să câștige inimile rele ale bărbaților și femeilor. Când a venit Hristos în lumea noastră, Satana lucrase cu toată puterea de amăgire pe care o putea porunci îngerilor săi, pentru a câștiga inimile oamenilor răi. Satana, împreună cu îngerii lui lucrau în copiii neascultării și, când a apărut Hristos în lume, se părea că Satana se instalase pe tron, ca suveran al lumii. El avea controlul asupra minților omenești. Luase în stăpânire trupuri omenești și mulți erau posedați de diavoli. Lucrarea lui în ei era de așa natură încât chipul moral al lui Dumnezeu era șters din ei aproape cu desăvârșire. Satana pătrunsese în așa

măsură în națiunea iudaică încât îi ținea sclavi, ca să nu îl recunoască pe Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu, cu toate dovezile puternice de care era însoțit.

Hristos a intrat pe terenul de luptă și a făcut ca această putere a întinericului moral, să dea înapoi. În Luca, El își face de cunoscut lucrarea. „Luca 4:18-19: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” Chiar atunci când Hristos își anunța misiunea și „toți îl vorbeau de bine și se mirau de cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui”, Satana era prezent. Nu există adunare la care el să nu fie prezent și, cu cât adevărul impresionează mai tare mințile, cu atât el prezintă dificultăți mai mari.

Hristos a spus: „astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.” Îndată s-a stârnit o stare de necredință și au început să se ridice tot felul de întrebări. „Nu este acesta fiul lui Iosif și al Mariei? Ce înseamnă pretențiile acestea? Nu este fiul lui Iosif? L-am văzut împreună cu tatăl Său în atelierul de tâmplărie”. Atunci Isus le-a zis: „Fără îndoială, Îmi veți spune zicala aceea: „Doftore, vindecă-te pe tine însuși”; și Îmi veți zice: „Fă și aici, în patria Ta, tot ce am auzit că ai făcut în Capernaum.” „Dar” a adăugat El „adevărat vă spun că, nici un prooroc nu este primit bine în patria lui. Ba încă, adevărat vă spun că, pe vremea lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani și șase luni, și când a venit o foamete mare peste toată țara, erau multe văduve în Israel; și totuși Ilie n-a fost trimis la nici una din ele, în afară de o văduvă din Sarepta Sidonului. Și mulți leproși erau în Israel, pe vremea proorocului Elisei; și totuși nici unul din ei n-a fost curățit, în afară de Naaman, Sirianul.” (vers 23-27).

Văduva aceea era o femeie păgână. Dumnezeu nu l-a trimis pe Ilie la vreuna dintre văduvele din Samaria. De ce? Pentru că ele aveau mare lumină, mari binecuvântări și privilegii, și nu trăiau conform cu acestea. Iar din cauză că aveau această mare lumină și totuși nu trăiau în acord cu ea, erau cele mai împietrite ființe din lume, cele mai greu de impresionat prin prezentarea adevărului. Nu aveau dispoziția de a fi influențate de Duhul lui Dumnezeu. Existau mulți leproși în Israel dar, nici unul dintre ei nu a fost curățit în afară de Naaman, Sirianul. Care era cauza? Cel care trăia după lumina pe care o avea, era într-o situație mai favorabilă înaintea lui Dumnezeu decât cei peste care se revărsase mare lumină, putere și avantaje spirituale și totuși, viețile lor nu corespundeau cu avantajele și privilegiile avute.

Ce au făcut oamenii aceia, în furia lor? „S-au sculat și l-au scos afară din cetate”. Dacă ochii lor ar fi putut să fie deschiși, ar fi văzut îngerii lui Dumnezeu peste tot în jurul Lui, ar fi văzut că tot cerul era angajat în războiul dintre Hristos și prințul puterilor acestei lumi. Ar fi putut să vadă aceste lucruri dar, ochii le-au fost închiși, ca să nu vadă.

Vreau să vă spun cât de teribil este să faceți așa cum au făcut ei, atunci când Dumnezeu vă dă lumină și vă impresionează inima și spiritul. Dumnezeu își va retrage Duhul Său, dacă adevărul nu este acceptat. Totuși, unii l-au primit pe Hristos. Aceștia au mărturisit că El este Dumnezeu. Dar o contra influență a început să facă presiuni, iar îngerii răi lucrau în mijlocul adunării pentru a provoca îndoieli, care duceau la necredință, și în felul acesta era blocată calea oricărei raze de lumină pe care Dumnezeu ar fi lăsat-o să strălucească. Hristos nu mai putea să facă nimic într-un astfel de loc. Puteți să vă dați seama ce stăpânire avea Satana, și ce greșeală făcea poporul. Ei nu înaintaseră, și pentru că nu înaintaseră, acționau sub conducerea lui Satana, cu toate că pretindeau că sunt sub conducerea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu avea nimic de a face cu necredința lor și cu toată agitarea lor împotriva lui Isus Hristos.

Aș vrea să puteți înțelege cu mintea și cu inima că dacă nu înaintați, atunci dați înapoi. Satana a înțeles acest fapt. El a știut cum să domine mintea omenească, și a dominat

familia omenească încă de când au pășit pentru prima oară pe câmpul de luptă împotriva puterilor întunericului. Hristos a știut care avea să fie lupta.

Cine privea lupta care era în desfășurare? Cine privea, când Hristos, pe malurile Iordanului, a înălțat o rugăciune cum nu mai auzise cerul până atunci, și când o lumină în formă de porumbel a coborât din cer, în timp ce se auzea vocea care a spus: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea.” Cei ce au auzit aceste cuvinte, au răspândit știrea printre Iudei, iar vestea s-a transmis de la unul la altul, astfel încât de data aceea manifestarea puterii lui Dumnezeu nu a fost pierdută.

Ce însemnătate are aceasta pentru noi? „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea”. Prin aceasta Dumnezeu îți spune : „Eu, Dumnezeu, am trimis pe Fiul Meu în lumea voastră, iar prin El, tot cerul este deschis omului căzut”. După ce Adam a păcătuit, omul s-a despărțit de Dumnezeu, dar a intervenit Hristos. El era reprezentat prin intermediul jertfelor, până când avea să vină în lume. Când a venit, Hristos și-a înălțat rugăciunea și, ce înseamnă aceasta pentru noi? Toată omenirea este primită în Cel Prea iubit. Brațul Său omenesc cuprinde toată omenirea, în timp ce cu brațul Lui divin cuprinde tronul Celui infinit, deschizând astfel omului, tot cerul. Astăzi porțile sunt deschise. Hristos este în Sanctuarul ceresc, iar rugăciunile voastre pot să se înalțe la Tatăl.

Hristos spune „Dacă Mă duc, vă voi trimite Mângâietorul”. Dacă avem Duhul Sfânt, avem totul. Avem cunoștință, înțelepciune, putere, și avem legătură cu Dumnezeul înțelepciunii. Când cerul s-a deschis pentru om, iar Dumnezeu a spus „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea”, a spus-o pentru noi. Rugăciunile voastre, înălțate prin credința în înlocuitorul vostru, Isus Hristos, sunt primite. El a luat asupra Lui natura umană și a dus luptele în care este angajată natura umană. Fiind în legătură cu divinul, a avut de luptat luptele omenirii împotriva lui Satana.

Ceea ce aș vrea să înțelegeți, este legătura pe care o susțineți față de lucrarea lui Dumnezeu. Ce umilință din partea lui Dumnezeu, încât să dea pe Fiul Său ca să putem înfrânge puterile întunericului! Nu Dumnezeu este cel ce a dat naștere păcatului, ca să aibă ocazia de a elibera omenirea de sub păcat. Legea lui Dumnezeu, nu putea fi modificată cu nici o iotă sau o frântură de literă. Ea era o reprezentare a caracterului Său. Dumnezeu nu putea să o schimbe, pentru că în ziua din urmă, vom fi judecați după această lege. Nu avem nici o scuză în a spune că nelegiuirea ne înconjoară din toate părțile, și că legea lui Dumnezeu a fost desființată sau a fost schimbată. Aceasta este cauza existenței neleguirii. Aceasta este lucrarea pe care Satana a început-o în cer, și o va desfășura până la sfârșit. Vă întreb, ce poziție să luăm, ca să putem fi părtași de natură divină? De ce nu vedem în legea aceasta, neprihănirea lui Hristos? Hristos vine și îmi atribuie mie neprihănirea Lui, care este ascultarea Lui desăvârșită de această lege.

De acum încolo lupta este deschisă în fața noastră. Noi vedem lupta pe care a dus-o Hristos împotriva puterilor întunericului; înțelegem ce a făcut El și înțelegem de ce crucea Calvarului a fost înălțată între Dumnezeu și om. Iar după aceea? Omul vine la Hristos, iar Dumnezeu și omul sunt uniți la cruce, aici mila și adevărul se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută. Aceasta îl atrage pe om la crucea pe care Hristos a murit în favoarea omului, ca să înalțe legea lui Jehova, fără să o micșoreze nici un pic. Dacă ar fi putut face așa ceva, Hristos nu ar fi trebuit să moară. Crucea lui Hristos va sta la judecată și va mărturisi fiecărei ființe despre caracterul imutabil și neschimbător al legii lui Dumnezeu, și în ziua aceea nu va mai putea fi prezentat nici un cuvânt în favoarea păcatului.

„După ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii”. Ce înseamnă aceasta? Lucrarea trebuie să fie continuată și, lumea aceasta mică a fost aleasă pentru ca lucrarea să fie continuată. Tot universul cerului este interesat de această mare lucrare. Fiecare lume pe care a creat-o Dumnezeu, privește ca să vadă cum se va sfârși lupta dintre Domnul luminii și al slavei, și puterile întunericului. Satana, caută cu toată puterea să ascundă adevăratul caracter al lui Dumnezeu, ca lumea să nu poată să-l înțeleagă și, sub o

înfățișare neprihănită lucrează asupra multora dintre cei ce își spun creștini, însă reprezintă caracterul lui Satana în loc să reprezinte caracterul lui Isus Hristos. Ei îl reprezintă greșit pe Domnul meu. Ei reprezintă greșit caracterul lui Isus de fiecare dată când le lipsește mila, de fiecare dată când le lipsește umilința.

Satana, prin instigarea în om a unei dispoziții de a călca legea lui Dumnezeu, denaturează caracterul lui Dumnezeu. Cineva trebuia să vină să apere caracterul lui Dumnezeu și, iată-L pe Hristos, ca reprezentant al Tatălui, care trebuia să lucreze mântuirea omenirii.

Minunatul plan de mântuire va fi studiat. Tot cerul este interesat în această lucrare. Până la moartea Sa, deși a fost uman, Hristos a fost fără păcat, cu toate că a trebuit să treacă prin încercări, ca ființă omenească. Pentru aceasta nu trebuia să fie făcută nici o minune în dreptul Lui. Au fost făcute minuni pentru El, când oamenii erau gata să-L arunce de pe buza prăpăstiei. Au fost făcute minuni pentru bărbați înconjurați de gloate, când îngerii Domnului și-au întins brațul ca să-i protejeze pe slujitorii lui Dumnezeu față de lucrarea lui Satana..

Am avut o astfel de experiență în tinerețe, și știu ce vorbesc. (Aici Ellen White relatează experiența soțului ei, când un înger l-a scos din mijlocul unei gloate înfuriate. Vezi Schițe din viața... lui James White și a soției lui, Ellen G. White, pp.54, 55)

Cu toții putem mărturisi că Dumnezeu lucrează în astfel de situații; pentru că ni se vor întâmpla aceleași lucruri care i s-au întâmplat lui Hristos. El nu avea să facă nici o minune pentru El Însuși, dar îngerii i-au protejat viața până când a sosit timpul să fie trădat de către unul dintre ucenicii Lui, până când a sosit timpul să-și dea viața pe crucea Calvarului, și Satana i-a făcut pe oameni să creadă că îngerii din cer erau indiferenți. Dar fiecare înger privea lupta cu interes. Din momentul în care Hristos a îngenunchat în rugăciune în Ghețemani, până când a murit pe cruce, strigând „S-a sfârșit”, îngerii și tot universul lui Dumnezeu au privit cu cel mai adânc interes. Când au fost rostite aceste cuvinte, planul a fost desăvârșit – planul prin care puterea Satanei avea să fie limitată și sfârșită, și prin care Hristos trebuia să moară. Iar când a înviat dintre cei morți, triumful lui Hristos a fost complet. Satana a știut că lupta sa cu Hristos a fost pierdută, totuși a rămas în vrăjmășie față de Dumnezeu.

Omul este decăzut de la Dumnezeu. Satana lucrează în mințile oamenilor, încercând să le insufle înșelăciunile lui și să-i facă să creadă că în cele din urmă el va fi suveran pe pământ. Dar nu va fi așa, pentru că Dumnezeu este viu și domnește, și El are copiii pe pământ pe care îi va muta la cer fără să vadă moartea, când va veni cu putere și cu mare slavă. Vreau să vă întreb, ce scuză mai aveți, când toate acestea au fost făcute pentru voi? Imediat ce încercarea s-a sfârșit, iar Hristos atârna pe cruce, Satana s-a gândit că a obținut biruința, dar de îndată ce Hristos a înviat, gândul acesta i-a fost spulberat în dreptul oricărei lumi create de Dumnezeu. Era finalul. Niciodată, de acum înainte, nu avea să mai aibă nici cea mai mică putere asupra lumilor, sau în cer.

Dreptatea lui Dumnezeu s-a văzut în faptul că L-a dat pe Hristos să moară ca să-l salveze pe om, întrucât legea îl condamnase pe om la moarte. Dar neprihănirea lui Hristos i-a fost socotită omului, ca să poată fi întors la loialitate față de Dumnezeu. Când lucrarea lui Hristos a fost terminată, vestea a fost proclamată printre oștile cerești.

Când Isus a înviat triumfător asupra mormântului, când s-a înălțat la cer de pe muntele Măslinilor, nu l-au văzut doar ochii câtorva ucenici, ci mulți alții priveau aceste scene. O mulțime de îngeri, mii și mii, priveau pe Fiul lui Dumnezeu care se înălța la cer. În timp ce se apropia de cetatea lui Dumnezeu, îngerii din înălțime își înălțau vocile în cântare: „Porți, ridicați-vă capetele, ridicați-vă, porți veșnice, ca să între Împăratul slavei”. Se auzea întrebarea „Cine este acest Împărat al slavei?”, apoi răspunsul, „Domnul oștirilor, El este Împăratul slavei”. Porțile sunt deschise larg, convoiul ceresc intră, iar îngerii vor să se aplece în adorare înaintea Fiului lui Dumnezeu, însă El îi dă la o parte. „Nu încă”. Trebuie mai întâi să audă de pe buzele Tatălui că jertfa Lui este acceptată, apoi spune: „Am o cerere”. Care

este cererea? „Cei pe care Mi i-ai dat, să fie cu Mine, acolo unde sunt Eu”. Apoi vine răspunsul, „toți îngerii să I se închine”, iar ei se apleacă în adorare înaintea Lui, își ating harfele de aur și își înalță vocile în cântări de laudă, spunând, „Vrednic este Mielul care a fost înjunghiat și care este viu, este biruitor”. O, cum răsună bolțile cerului în cântece de bucurie!

Acum, Hristos este în sanctuarul ceresc. Ce face acolo? Face ispășire pentru noi, curățind sanctuarul de păcatele poporului. De aceea, trebuie să intrăm prin credință împreună cu El în sanctuar, trebuie să începem lucrarea în sanctuarul sufletelor noastre. Trebuie să ne curățim de orice întinăciune. Trebuie să ne curățim „de orice întinăciune a cărnii și a spiritului, ducându-ne sfințirea până la capăt, în temere de Dumnezeu”. Satana va veni să vă ispitească, iar voi veți da curs ispitelor lui. Ce va fi de făcut atunci? Umiliți-vă inimile în mărturisire și, prin credință, prindeți brațul lui Hristos în sanctuarul ceresc. Credeți că Hristos va primi mărturisirile voastre și își va ridica mâinile înaintea Tatălui – mâinile care au fost rănite și zdrobite pentru noi – și El va face ispășire pentru toți cei ce vin la El cu mărturisirile lor. Ce se întâmplă dacă nu înțelegeți lucrurile acestea? „Cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate”. (2Petru 1:9)

Fraților și surorilor, aș vrea să înțelegeți că trebuie să „uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos.”

Când veți începe să lucrați, Satana va lucra împotriva și, dacă sunteți aspri și tăioși, dacă nu sunteți văzuți purtându-vă crucea în casa lui Dumnezeu, nu aveți cunoștința lui Isus Hristos, nu îl vedeți în dragostea și în curăția Lui inegalabilă.

Mulți vor spune: „Sunt mântuit, sunt mântuit, sunt mântuit”. Au fost curățați aceștia de orice întinare a cărnii și a spiritului? Se pot ei curăța prin neprihănirea legii? Isus Hristos a venit în lumea aceasta și, are neprihănire pe care să o împărtășească fiilor oamenilor care ascultă legea lui Dumnezeu. Toată lumea poate spune „sunt mântuit”, orice călcător de lege o poate spune. Ei pot să spună, „cred că Hristos este Mântuitorul meu”, dar de ce disprețuiesc ei legea Lui, care este transcrierea caracterului Său? Dacă disprețuiesc legea lui Jehova, îl disprețuiesc pe Domnul Isus Hristos.

Înainte de încheiere aș vrea să vă spun că avem în Isus un prieten minunat, care a venit să-și salveze poporul din fărâdelegile lui. Ce este păcatul? Singura definiție este că păcatul înseamnă călcarea legii. Deci, Hristos a venit ca să ne poată împărtăși neprihănirea Lui. Noi nu putem birui în puterea noastră ci, doar prin credință în El. Dacă veți crede în Isus Hristos, îl veți avea astăzi. Trebuie să credeți că El este Mântuitorul vostru acum și că El vă socotește neprihănirea Lui din cauză că a murit, și pentru că El a împlinit orice cerință a legii călcate a lui Dumnezeu. Dacă veți face așa, veți avea o cunoștință salvatoare despre Isus Hristos. Adam și Eva au pierdut Edenul din cauză că au călcat legea, dar voi veți pierde cerul dacă o veți călca.

Noi putem să fim umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu. Viețile noastre pot să fie asemenea vieții lui Dumnezeu. Atunci vom putea face ca puterile întunericului să dea înapoi. Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte! Îl iubesc pentru că El m-a iubit întâi. Voi da slavă Numelui Lui. Mă bucur de dragostea Lui, iar când vom intra pe porți în cetate va fi cel mai mare privilegiu acela de a-mi arunca coroana la picioarele Lui. De ce? Pentru că mi-a dat biruința, pentru că a împlinit planul de mântuire. Când voi vedea slava Lui și pe sfinții răscumpărați, instantaneu îmi voi arunca coroana la picioarele Lui. Este a Lui. El a plătit-o, prin răscumpărare. Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte! Haideți să-L lăudăm și să vorbim despre tăria Lui, și despre ce va face pentru noi. Haideți să păzim legea Lui, și El se va încrede în noi, pentru că El are o lege și răsplătește ascultarea față de legea aceasta. Ne va da o coroană de slavă.

Fraților, suntem aproape acasă. În curând vom auzi vocea Mântuitorului, mai plăcută decât orice melodie, spunând: „lupta voastră s-a sfârșit. Intrați în bucuria Domnului. Binecuvântat, binecuvântat, binecuvântare”. Cât doresc să aud aceste cuvinte de pe buzele Lui nemuritoare! Vreau să-L laud! Vreau să dau slavă celui ce domnește pe tron! Aș vrea ca vocea mea să răsunе în ecouri prin curțile cerului! Vreți să fiți acolo? Atunci trebuie să vă educați vocea, ca să-l lăudați aici pe pământ, și să vă puteți uni cu corul ceresc ce va cânta cântarea lui Moise și cântarea Mielului. Dumnezeu să ne ajute și să ne umple cu toată plinătatea și cu toată puterea Lui, și atunci vom putea gusta din bucuriile lumii ce va veni.

Manuscrisul 8, 1888
Conferința Generală de la Minneapolis, Sabat 20 octombrie 1888

În numărul următor:

Organizația

www.zguduireaadventismului.ro
contact@zguduireaadventismului.ro